

ÎN PRAGUL CETĂȚII SFINTE

Cap. 1 - Vizită la Patmos

Aș dori să vă iau astăzi cu mine ca să revedem un ținut ce a încântat atât inima mea cât și inimile tuturor prietenilor care mă însoțeau. Da, aș dori să ne plimbăm într-un ținut foarte îndepărtat, un ținut binecuvântat. El se numește Patmos.

Patmos este o insulă greacă, dar este situată mai aproape de Turcia decât de Grecia. Nu putem ajunge la ea decât cu vaporul, iar traversarea durează treisprezece ore plecând din Atena. Patmos este pe hartă o insulă micuță, dar în realitate, prin importanța sa spirituală, este o mare insulă greacă și de aceea am dorit să o explorăm. Am plecat spre ea ca într-un pelerinaj, fiindcă aici a trăit sfântul Ioan și tot aici el a scris Evanghelia și Apocalipsa.

Primul lucru pe care îl vezi apropiindu-te de insulă sunt casele de un alb imaculat, alb a cărui strălucire este accentuată de albastrul mării și al cerului. Unele sătuțe sunt situate la malul mării, altele, cum este Khora, cu mănăstirea sfântului Ioan Evanghelistul și grotă Apocalipsei, se află situate pe coline. În jurul acestei grote în care a trăit sfântul Ioan s-au construit de-a lungul secolelor numeroase clădiri ce formează astăzi mănăstirea: bazilica sfântului Ioan Teologul (Nume dat în limba greacă sfântului Ioan Evanghelistul) ridicată pe ruinele unui templu al lui Artemis, o capelă dedicată sfântului Hristodoulos, fondatorul mănăstirii în secolul al XII-lea, cât și alte

biserici, capele, chilii monahale, refectorii și o bibliotecă... Este un complex impresionant pe care îl zărim din orice loc de pe insulă; el este înconjurat de ziduri de fortificație datând din secolul al XVII-lea, căci în acea epocă era necesar să te protejezi împotriva atacurilor piraților.

Am avut acces la unica intrare în mănăstire după ce am urcat câteva trepte săpate în stâncă. Am traversat coridoare, curți interioare, grădini înflorite mărginite de chilii și de capele, iar după ce am mai coborât treizeci de trepte săpate și ele în stâncă, trecând prin fața altor capele, am reușit în final să pătrundem în capela sfântei Ana care comunică cu grota Apocalipsei. Această capelă este primul edificiu construit. Dându-i acest nume, Hristodoulos a dorit înainte de toate să îi aducă un omagiu sfintei Ana, mama Măriei (mama lui Iisus), dar și mamei împăratului Bizanțului, Alexis I Comnenul (împăratul Alexis I Comnenul este acela care i-a dat în posesiune lui Hristodoulos insula Patmos), care se numea tot Ana.

Cât despre grota Apocalipsei, vă pot spune că nu este nici mare (în ea pot intra înghesuite câteva persoane), nici înaltă (are aproximativ doi metri). Ni s-a arătat o scobitură în zid unde, conform legendei, sfântul Ioan își sprijinea capul, iar deasupra acestei scobituri se află o cruce gravată chiar de el în stâncă. Ni s-a mai arătat o adâncitură în care se sprijinea când dorea să se ridice, pentru că el era deja foarte bătrân.

Într-o porțiune a zidului care este foarte dreaptă și netedă distingem un fel de pupitru, care se spune că aparținea discipolului său Prokoros și unde acesta scria Evanghelia ce îi era dictată. Sub bolta grotei, observăm o fantă triplă provocată de un fulger, în momentul în care s-a făcut auzită vocea Apocalipsei, iar această

fantă triplă este considerată ca un semn al Trinității. Grotă este ornată cu obiecte sacre, cu icoane în fața cărora ard lămpi și unde putem citi mai multe inscripții în limba greacă: „La început a fost cuvântul”, și „Aici, la Patmos, lucrurile s-au desfășurat”. Sau: „Acesta este un loc extraordinar”.

Preotul care ne-a însoțit în vizita noastră ne-a arătat peste tot mari bogății: manuscrise extraordinar ilustrate, relicve, icoane, obiecte sfinte. Iar când ne-a povestit viața sfântului Ioan după mărturia celor câțiva discipoli pe care acesta i-a format aici, la Patmos, a intrat într-o asemenea stare de inspirație, de exaltare, încât nici el nu își putea explica ce i s-a întâmplat. El strălucea!

Am vizitat această grotă de două ori, pentru a medita, pentru a întâlni spiritul sfântului Ioan. Liniștea este cu adevărat extraordinară. De două mii de ani, contrar numeroaselor prezențe care au trecut prin acele locuri, urmele fluidice ale sfântului Ioan Evanghelistul s-au păstrat. Am simțit multe lucruri. Este un loc cu adevărat sacru, pur, divin. Vă doresc tuturor să reușiți într-o zi să vizitați această grotă.

Chiar sfântul Ioan este acela care ne spune încă de la începutul Apocalipsei de ce se afla la Patmos. „Eu, Ioan, fratele vostru, și împreună cu voi părtăș la suferința și împărăția și la răbdarea în Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus”.

Sub domnia lui Domițian, în momentul persecuției creștinilor, sfântul Ioan, care se afla la Efes, a fost trimis în captivitate la Patmos. A fost imbarcat în lăncuit împreună cu discipolul său Prokoros. Tradiția spune că în timpul traversării a izbucnit o furtună violentă. Marinarii au luptat contra valurilor, încercând să

orienteze corabia. Dintr-odată, un tânăr soldat din echipaj a căzut în mare. Pasagerii erau îngroziți, iar tatăl băiatului, disperat, a încercat să se arunce în apă să-și urmeze fiul mort. Cu multă greutate au reușit să-l oprească. În mijlocul acestei tulburări, singur sfântul Ioan rămase liniștit, părând chiar mulțumit. El a fost întrebat: „Moartea tânărului nu te-a impresionat deloc? Nu vrei să faci nimic ca să ne ajuți? - De ce nu vă rugați divinităților voastre să vă ajute, spuse el, ele îl pot salva. - O facem deja de mai multe ore, dar fără nici un rezultat?” Atunci sfântul Ioan începu să se roage și după câteva minute băiatul reapăru viu din valurile mării, fiind astfel salvat. Toți au rămas uimiți. L-au înconjurat pe sfântul Ioan pentru a-i mulțumi și pentru a-i cere iertare că l-au înlănțuit. L-au eliberat și au început să-l privească cu mult respect.

Ajuns la Patmos, el a fost găzduit în familia unui om numit Miron. Aici, el a salvat mai întâi copiii acelei familii de spiritele rele care îi acaparaseră. Iar cum făcea bine în jurul lui, reputația sa a devenit din ce în ce mai mare, și tot mai mulți oameni veneau la casa lui Miron pentru a-l consulta. El începu astfel să le vorbească despre Iisus, cine este, ceea ce el însuși a văzut și a auzit alături de acesta. Mulți au fost aceia care s-au convertit în casa lui Miron, acesta devenind primul loc de întâlnire al creștinilor.

În Patmos se afla însă și un sanctuar al lui Apollo, ai cărui preoți erau furioși văzând influența lui Ioan asupra populației, fiindcă templul lor rămăsese gol. Șeful acestor preoți era Kynops, un foarte periculos magician negru, și el hotărî împreună cu ceilalți să scape de sfântul Ioan. Kynops îi trimise un demon foarte puternic pentru a-l ataca, dar sfântul Ioan luptă și reuși să îl învingă. Kynops îi trimise atunci un al

doilea demon mult mai puternic, și un al treilea pentru a fi sigur de victorie. Dar și așa tot sfântul Ioan ieși învingător. Atunci Kynops hotărî să îl înfrunte el însuși.

El părăsi templul și merse să îl întâlnească pe sfântul Ioan care tocmai atunci predica mulțimii. El îl întrerupse adresându-se unora din mulțime: „Hei, tu, unde îți este tatăl?” îl întrebă el pe un băiețel. „A murit înecat”. - Și ție, unde îți este fiul? - S-a sinucis, aruncându-se în apă”. Și alții au dat aceleași răspunsuri, fiecare având pe cineva mort prin înec accidental sau voit. Atunci Kynops se întoarse spre sfântul Ioan cerându-i să îi aducă înapoi pe toți aceia care au murit înecați. La această cerere, Ioan spuse că menirea lui nu este aceea de a învia morții, ci de a predica Evanghelia lui Iisus. Mândru că și-a dovedit superioritatea, Kynops pronunță câteva formule magice, făcând să iasă din mare toate divinitățile persoanelor moarte. Cei care asistau, acaparați de aceste trucuri vrăjitorești, crezură din nou în puterea lui Kynops și, împinși de acesta, îl atacă pe sfântul Ioan, lovindu-l până când acesta căzu grav rănit. Dar, în mijlocul nopții, discipolul său Prokorus, apropiindu-se, își auzi Maestrul chemându-l: „Prokorus, spune-i lui Miron că trăiesc și voi reveni. Totul va fi bine”. Când Miron a auzit vestea cea bună, s-a mirat și a fost bucuros!

După un timp, Ioan continuă războiul cu Kynops, și urmă o nouă poveste la fel de lungă, într-o zi, o mulțime numeroasă îl aduse pe sfântul Ioan pe plaja pe care Kynops tocmai își începuse practicile magice pentru a mai demonstra, încă o dată, că el era cel mai puternic. Sfântul Ioan spuse o rugăciune și când Kynops se aruncă în apă pentru a aduce divinitățile, în loc să revină ca de fiecare dată, dispăru. Mulți l-au

așteptat degeaba, timp de trei zile, dar atitudinea și cuvintele sfântului Ioan sfârșiră prin a-i convinge să urmeze și să accepte învățătura lui Hristos și să se întoarcă la casele lor. În zilele noastre, ni se arată în mare o piatră formată din trei bucăți: se spune că este vorba despre capul, corpul și membrele pietrificate ale vrăjitorului Kynops.

Câțiva ani mai târziu, împăratul Domițian a murit asasinat și în locul lui a venit Nerva care a fost mult mai indulgent cu creștinii. Sub domnia sa, persecuțiile încetară și sfântul Ioan primi permisiunea de a părăsi insula Patmos, unde a fost exilat, putându-se întoarce la Efes. Da, dar acum populația din Patmos se atașase prea mult de el. El fusese acela care luminase, ajutase și vindecase mulți oameni, iar aceștia nu mai doreau să îl lase să plece. L-au rugat, l-au implorat: „Dar trebuie să plec, spuse sfântul Ioan, căci și alți frați și surori așteaptă cuvântul adevărat” Cu toate acestea, ei continuă să îl roage, dar sfântul Ioan nu cedă. Văzând că rugămințile lor sunt zadarnice, oamenii l-au rugat să le scrie înainte de plecare ceva care să rămână ca o mărturie a cuvântului adevărat pe care l-a adus cu el. Sfântul Ioan acceptă această rugămintă. După mai multe zile de rugăciuni și de post, a început să-și redacteze Evanghelia: „La început a fost Cuvântul.”.. dictându-i lui Prokoros. Apoi scrisse Apocalipsa. Când a terminat de scris, locuitorii insulei au înțeles că li s-a dat tot ceea ce le era necesar și l-au lăsat să plece.

Se spune că atunci când și-a simțit sfârșitul aproape, sfântul Ioan le-a cerut câtorva discipoli să îi sape o groapă, a intrat în acea groapă și apoi i-a rugat să îl acopere cu pământ până la piept și să revină a doua zi. Când au revenit, l-au găsit în viață: „Acum,

acoperiți-mă cu pământ până la umeri și reveniți mâine". A doua zi, el trăia încă.

Ei mai adăugară puțin pământ, dar în ziua următoare când veniră, nu l-au mai găsit. Evident, este vorba despre o legendă. Există numeroase mărturii și povestiri mai mult sau mai puțin legendare privind-l pe sfântul Ioan, toate spuse de către discipolii săi, și pe care le putem găsi în anumite biblioteci din Grecia. Și pe mine m-au interesat mult unele amănunte.

Încă de la începuturile Bisericii, o tradiție inspirată de învățământul sfântului Ioan s-a menținut la Patmos. De aceea în secolul al XVIII-lea s-a construit o școală aproape de mănăstire. Această școală, numită Patmias, a dăruit numeroși oameni Bisericii, teologi, gânditori, și astfel creștinismul a fost îmbogățit de personaje cu adevărat remarcabile.

Patmos este un loc cu adevărat minunat și de aceea mi-aș dori ca Fraternitatea noastră din Grecia să aibă aici un teren pentru a putea veni să ne reculegem uneori. Ce condiții excepționale sunt aici pentru a te ruga, a medita și pentru a trăi o viață fraternă! Cu câtă plăcere ar putea frații și surorile să cultive pepeni galbeni și roșii și tot felul de fructe! Șoferul de taxi care ne-a condus la mănăstire avea mai multe terenuri pe insulă și pe unul dintre ele, pe care l-am remarcat și care era așezat pe o colină, dorea chiar să ni-l vândă. De acolo se putea vedea răsăritul soarelui, puteam vedea și insulele din depărtare, mănăstirea și portul cu micile căsuțe... Patmos nu este departe de Atena, în schimb drumul este foarte lung, treisprezece ore dus-întors, și el nu poate fi făcut decât în vapor, nu există linii aeriene. Dacă marea este agitată, așa cum s-a întâmplat când am fost noi, este o adevărată aventură.

Este uimitor că, până la această călătorie, ezitam să iau vaporul pentru că am rău de mare. Dar de această dată, din contră, mi s-a părut minunat să fiu legănat de valuri, mi-a plăcut foarte mult! Vă amuză acest lucru, nu-i așa?... Ca să-mi satisfac această plăcere de a fi legănat de apă, am închiriat un mic vaporuș pentru a face o plimbare pe mare de două zile. De această dată, am fost însă la Muntele Athos. Iată o altă vizită minunată! Există peste douăzeci de mănăstiri răspândite pe munte, și noi am vizitat jumătate dintre ele. În limba bulgară noi numim Muntele Athos: Sveta Gora, adică pădurea sfântă. Am vizitat mănăstiri bulgare, iugoslave, rusești, etc... am văzut icoane extraordinare. Câtă splendoare! Le-am fotografiat, le-am filmat. Și călugării erau atât de ospitalieri, de simpatici, nu mai vroiau să ne lase să plecăm. Insistau mereu să ne ofere dulceață, rahat, cafea... Și chiar rachiu. Dacă am fi acceptat, nu am mai fi găsit niciodată drumul spre vapor!...

Dar să revenim la Patmos. Pe parcursul vizitei, m-am bucurat de frumusețea acestei țări, o frumusețe simplă, căci există puțină vegetație pe insulă. Mai ales atmosfera este extraordinară, ca și cum spiritul sfântului Ioan a pătruns în profunzimea pământului și a locuitorilor săi. Chiar după două mii de ani, în ciuda atâtor vizitatori, împotriva turismului care distruge, în general, totul, și care transformă peste tot starea de spirit a oamenilor simpli, naturali, deschiși, călduroși, introducând în ei cele mai rele aspecte ale vieții moderne, Patmos rămâne un loc excepțional.

Da, chiar și locuitorii din Patmos au fost pentru mine un motiv de uimire: strălucirea privirii lor, simplitatea comportamentului te fac să simți că este cu adevărat un loc aparte pe pământ. Niciodată nu am

mai întâlnit o populație asemănătoare, capabilă să manifeste atâta iubire, bunătate, sinceritate, generozitate, fraternitate. Da, spiritul lor este atât de fratern, de mistic, de religios, de profund! S-ar spune că aici nu există nici o persoană răutăcioasă, necinstită. I-am văzut aproape pe toți locuitorii, de la aceia care ne-au dus valizele până la călugări, la episcopi, și toți au fost extrem de ospitalieri, de călduroși, încât vă asigur că nu am suficiente cuvinte pentru a mă exprima. Merită strădania să faceți această călătorie pentru a-i cunoaște. Înfățișările lor radiau pace, fericire, lumină. Da, emana din ei o lumină, simțeam și le vedeam aura.

Într-o zi, în camera mea de hotel, am meditat, arzând tămâie, pentru a putea pune unele întrebări lumii invizibile. Apoi, am plecat împreună cu prietenii care mă însoțeau într-o plimbare pe coline. Și iată că, pe marginea drumului am zărit o femeie, foarte simplă în aparență, chiar săracă, dar cu o privire minunată. Stătea acolo ca și cum ne-ar fi așteptat. Când am ajuns în dreptul ei, s-a apropiat de mine, mi-a sărutat mâna cu mult respect și mi-a spus câteva cuvinte în limba greacă pe care apoi însoțitorii mei mi le-au tradus. Iar ceea ce mi-a spus, a fost răspunsul întrebării puse de mine. Cerul a folosit-o pe această femeie pentru a-mi răspunde. Eram atât de fericit!

Da, pentru că vorbele ei erau profetice, îmi dădeau răspunsul Cerului la ceea ce întrebam. Pentru Cer este foarte ușor să vă dea răspunsuri prin intermediul unei păsări, unui câine, unui cal, și evident prin intermediul unei ființe umane. Problema este că nu reușim întotdeauna să descifrăm prea bine, să înțelegem sensul, dar răspunsurile există, nu suntem niciodată lăsați fără a le primi. Iar acela dat în acea zi

de Cer, mi-a produs o mare bucurie. Apoi am mers și am vizitat și alte locuri minunate de pe insulă.

Există într-adevăr ceva special la Patmos. Multe persoane cu care am vorbit se exprimau într-un limbaj pe care nu-l mai auzisem până atunci în alt oraș, în altă țară: un limbaj mistic, un limbaj spiritual, cu fraze de o înțelepciune și de o profunzime extraordinară. Și n-am mai întâlnit niciodată preoți și călugări atât de amabili, de luminoși. Au venit să mă vadă și am avut lungi conversații.

Și câtă bucurie să-ți încrucișezi privirile pe stradă cu acești oameni: priviri pline de respect, de încredere, de iubire... Iată un pământ unde oamenii sunt fericiți, un pământ nevinovat, curat... Să fie binecuvântat!

Cap. 2 - Introducere în apocalipsă

Creștinismul nu a apărut în lume, într-o zi, din senin. El este rezultatul mai multor credințe și în mod special al tradiției evreiești reprezentată de Cabală. Iisus cunoștea Cabala și este necesar să posezi bazele acestei științe, dacă vrei să înțelegi cu adevărat Vechiul și Noul Testament. Din păcate, de-a lungul secolelor, Biserica s-a mulțumit să transmită fidelilor câteva firimituri, câteva noțiuni superficiale, și de aceea nu trebuie să ne mirăm când creștinii vor căuta din ce în ce mai mult o hrană spirituală în învățăturile din Orient și din extremul Orient, pentru că ei găsesc creștinismul sărac și insuficient. Ei bine, a cui este vina? Clerul ar trebui să se rușineze că nu a știut să arate întreaga bogăție și profunzime a creștinismului, filozofia și simbolismul său; el s-a mulțumit să facă tot felul de predici și prediciuțe care nu îi învață prea multe

pe credincioși și iată acum rezultatul; toți aceia care caută mai mult, părăsesc Biserica.

Timp de mai multe secole li s-a tot repetat creștinilor că este important să ai credință. Când puneau întrebări li se răspundea că este vorba despre mistere pe care nu trebuie să încerce să le înțeleagă. Credința le este suficientă și astfel ei sunt salvați. Ei bine nu, credința nu este suficientă, religia nu se limitează la credință. Toate religiile concentrează o știință și dacă nu dăruim această știință fidelilor pentru a le hrăni intelectul, sufletul și spiritul, ei vor sfârși prin a-și pierde credința, pentru că vor avea impresia că întâlnesc absurdități.

Eu știu că mulți oameni nu vor accepta ideea că Iisus cunoștea Cabala, dar acesta este adevărul. Cabala face parte din tradiția evreiască în care el a fost instruit, și el este acela care i-a revelat sfântului Ioan toată această știință din care întâlnim multe elemente în Evanghelia sa și mai ales în Apocalipsă.

Fiecare religie posedă un învățământ exoteric care poate fi dăruit tuturor și un învățământ ezoteric rezervat unei elite spirituale capabile să îl înțeleagă. În religia creștină, învățământul exoteric este reprezentat de biserica sfântului Petru; această religie s-a impus prin forță, s-au comis masacre, fără nici o ezitare, au fost arși pe rug toți aceia care i s-au opus sau care, chiar fără o opoziție adevărată, arătau, chipurile, că nu respectă regulile. Învățământul ezoteric este reprezentat de biserica sfântului Ioan care și-a continuat lucrarea în secret fără a persecuta vreodată pe cineva, și care a fost chiar victimă a bisericii sfântului Petru.

Iisus i-a dăruit sfântului Ioan un învățământ pe care nu l-a dat și altor discipoli. Aceștia, dându-și

seama, au fost puțin geloși. Dar toate acestea nu sunt importante... Biserica sfântului Ioan este deținătoarea chintesenței doctrinei lui Iisus și ea este întotdeauna gata să îi instruiască pe oamenii dornici să aprofundeze secretele creației și toate adevărurile ce au legătură cu lumea invizibilă și cu dezvoltarea spirituală a ființei umane. Apocalipsa este cartea bisericii sfântului Ioan, dar pentru a interpreta toate aceste numere, toate aceste simboluri, toate aceste imagini pe care le conține, trebuie să cunoaștem Cabala, astrologia, alchimia, magia, și chiar cărțile Tarotului, care nu sunt cărți de joc așa cum își imaginează unii, ci reprezintă o condensare a întregii Științe Inițiatice.

De aceea majoritatea pastorilor, a preoților evită să interpreteze Apocalipsa, căci ar fi obligați să accepte toate aceste științe și astfel s-ar schimba anumite aspecte religioase. Da, ei lasă Apocalipsa la o parte, pentru că ea este dovada că toate Cărțile sfinte au nevoie de cunoștințe inițiatice pentru a fi interpretate. Au preferat chiar să lase să se înțeleagă că în momentul în care a scris-o, sfântul Ioan era foarte bătrân și s-a lăsat influențat de rabini, și pentru că nu mai era în toate mințile a povestit lucruri de necrezut. Iată, în loc să o studieze pentru a putea pătrunde și pentru a descifra toate simbolurile, ei preferă să sugereze că sfântul Ioan a devenit puțin ciudat și renunță la Apocalipsă.

Unii vor spune: „Da, dar este o carte atât de ascunsă și de greu de interpretat!” Este ascunsă pentru aceia care nu posedă cheile; pentru aceia care le au, este cartea cea mai clară. Bineînțeles, imaginile, simbolurile, numerele nu sunt puse în ordinea în care ne-am aștepta: unele dintre ele care se situează la

sfârșit au legătură cu pasaje de la început sau din mijloc; precum cărțile de joc pe care le-am aruncat la întâmplare. Dar acela care posedă adevărata cunoaștere, ia aceste cărți de joc, le pune în ordine și le citește. Când cunoaștem semnificația acestor numere și sensul ascuns al simbolurilor, toate elementele care în aparență nu au nici o legătură între ele pot fi puse alături și fiecare dintre ele îl explică pe cel de alături, dând naștere unui ansamblu de o logică extraordinară.

Am citit numeroase interpretări ale Apocalipsei și dacă unele, bineînțeles, sunt adevărate, cred că nimeni nu a găsit încă tot adevărul, baza. De ce? Din mai multe motive, dar mai ales pentru că în loc să vadă în această carte esența, adică descrierea elementelor și a proceselor vieții interioare și a vieții cosmice, oamenii au căutat să recunoască personaje, țări sau evenimente istorice. Din acest motiv s-au făcut greșeli în privința celor patru cavaleri, a fiarei cu zece coarne, a femeii încununată cu stele, a mării desfrânate, a noului Ierusalim!...

Chiar eu v-am dat interpretarea unora dintre pasaje și aș putea continua, dar înainte de toate, sunt atât de multe subiecte de abordat! Ce ați face voi cu Apocalipsa dacă nu ați lucra în prealabil pentru a pune bazele adevăratei vieți spirituale? Căci toate aceste simboluri nu trebuie să le înțelegeți intelectual, trebuie să le însuflețiți în voi. Și atât timp cât nu ați făcut în voi o lucrare prealabilă de purificare, de stăpânire de sine și de înălțare interioară, veți rămâne în afara minunilor Apocalipsei.

Cap. 3 - Melhisedec și învățământul celor două principii

I.

„Eu Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaș la suferința și la împărăția și la răbdarea lui Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus. Am fost în duh în zi de duminică și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor Șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea.

Și m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine și întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul sfeșnicelor pe Cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins sub sân cu un brâu de aur. Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada și ochii Lui, ca para focului. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe. În mâna lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar fața lui era ca soarele, când strălucește în puterea lui.

Și când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Și El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Și sunt Cel viu... “

De două mii de ani, exegeții, teologii caută să afle cine este acest personaj misterios despre care a scris sfântul Ioan la începutul Apocalipsei. Au fost date tot felul de răspunsuri. Pentru unii, este vorba despre Dumnezeu-însuși... Nu, căci nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Pentru alții, este Iisus... Nu, nici atât, căci dacă era vorba despre Iisus, sfântul Ioan

care l-a cunoscut bine, cu siguranță l-ar fi recunoscut și ar fi exclamat: „Ah, Maestre, cât sunt de fericit să te revăd!” Dar nu este important ceea ce el a spus sau că nu l-ar fi recunoscut, ci faptul că a căzut fulgerat în fața acestei ființe minunate care avea o sabie în gură, iar ochii îi erau precum flacăra. Unii s-au gândit că s-ar fi aflat în fața unui Arhanghel sau în fața șefului Tronurilor...

Nu. Melhisedec este acest personaj care i s-a arătat sfântului Ioan.

Din cele mai vechi timpuri, există pe pământ un centru inițiativ care le domină pe toate celelalte. Toate celelalte centre nu sunt decât ramificații ale acestui centru unic a cărui lumină nu s-a stins de-a lungul secolelor. Pentru a conserva această flăcără, trebuia să existe o ființă care să posede toate cunoștințele și puterile, o ființă care să fie reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, o ființă care să nu moară niciodată. Căci pământul are nevoie de un reprezentant perpetuu al Domnului. Acest personaj există cu adevărat, el este menționat în Biblie și în tradițiile tuturor popoarelor sub denumiri diferite și de a cărui existență nu se îndoiește nimeni.

În tradiția ebraică el se numește Melhisedec, regele din Salem. Melhisedec înseamnă „regele dreptății” (în ebraica „melk”: rege, și „țedek”: dreptate). Cât despre numele orașului al cărui rege este, Salem, acesta are rădăcina în cuvântul „șalom”: pace, rădăcină pe care o regăsim în numele Ierusalaim (Ierusalim) și Șlomo (Salomon). Melhisedec este regele dreptății și al păcii; este un personaj foarte misterios despre care nu se știe prea multe lucruri. Numai marii Inițiați știu câteva lucruri, iar în Biblie este foarte puțin menționat.

Moise, în Geneză, povestește întâlnirea dintre Melhisedec și Avraam. „Și când se întorcea Avraam după înfrângerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela, i-a ieșit înaintea regelui Sodomei în valea Șave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine și vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Și a binecuvântat Melhisedec pe Avraam și a zis: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeu Preaînalt, ziditorul cerului și al pământului. Și binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate (Geneza 14:17-20).

Bineînțeles, acest citat nu trebuie luat ad-litteram. Melhisedec, cel mai mare dintre Inițiați, nu s-a dus să îl întâlnească pe Avraam pentru că acesta i-a învins într-o bătălie pe câteva sute sau câteva mii de dușmani. Victoria lui Avraam asupra celor șapte regi îngrozitori ai Edomului, reprezintă victoria asupra celor șapte păcate capitale. Ca recompensă pentru această victorie, Melhisedec i-a adus pâine și vin. Mulți vor gândi că nu este o recompensă prea bună, dar acest lucru se întâmplă pentru că ei nu le cunosc valoarea simbolică. În sfârșit, pâinea și vinul reprezintă întreaga Știință Inițiativă bazată pe cele două principii cosmice: principiul masculin (simbolizat de pâine) și principiul feminin (simbolizat de vin) care lucrează în toate regiunile universului. Iată ce i-a adus Melhisedec lui Avraam. Iar Avraam s-a înclinat în fața lui: și ca semn al recunoștinței lui, i-a dat zeciuiala din toate, adică i-a consacrat bogățiile inimii sale, ale sufletului și spiritului său.

Toți Inițiații care au atins culmile, îl văd pe Melhisedec manifestându-se în ei. Căci Maestrul este

acela care vine să îl întâlnească pe discipol și nu, așa cum mulți își imaginează, discipolul își alege Maestrul. Maestrul știe cine îi poate fi discipol, în timp ce discipolul, care deseori nici nu știe prea bine ce caută, se hotărăște să urmeze un Maestru pe care peste puțin timp îl părăsește pentru a-l urma pe un altul, pe care cu siguranță îl va părăsi mai târziu... Câți nu se consideră discipoli ai unui Maestru care, în realitate, nici măcar nu îi recunoaște!

Deci, superiorul este acela care se îndreaptă spre inferior: Melhisedec s-a dus să îl caute pe Avraam pentru a-l binecuvânta și Avraam, care știa că îi este inferior, i-a dăruit zeciuială din toate. Atunci Melhisedec l-a inițiat pe Avraam în alte taine. Avraam îl adora pe Șadai, Dumnezeuul Atotputernic, care corespunde regiunii sefirotului Iesod, și Melhisedec, care era preotul lui Dumnezeu Cel Preaînalt, i l-a revelat pe Dumnezeu sub acest nume în ebraică El Elion) (Comparând cu primul verset al Psalmului 90: „Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, într-o acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășui”: loșev (acela care locuiește) beseter (la adăpost) Elion (Celui Preaînalt) bețel (la umbra) Șadai (Atotputernicului) itlonan (odihnă)). În fine, Cel Preaînalt, este numele pe care Cabala l-a dat celei mai înalte manifestări divine, aceea care îi corespunde lui Kether, primul sefirot.

Alte mențiuni importante în Biblie despre Melhisedec se regăsesc în epistolele către evrei ale sfântului Apostol Pavel: „Căci acest Melhisedec, rege al Salemului, preot al lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor și l-a binecuvântat. Căruia Avraam i-a dat zeciuială din toate, se tâlcuiește mai întâi: rege al

dreptății, apoi și rege al Salemului, adică rege al păcii. Fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea. Vedeți, dar, cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuiala din prada de război”. (Sfântul Pavel, Epistola către Evrei 7: 1-4)

Veți spune: „fără mamă, fără tată... dar cum a fost creat?” O ființă care este reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ este atotputernică peste materie. Prin puterea spiritului său care este spiritul lui Dumnezeu însuși, ea poate prin propria-i voință să-și formeze un corp fizic sau să se dezintegreze. Materia i se supune. De aceea Melhisedec este numit „preot al lui Dumnezeu Cel Preaînalt”. În adevărata sa semnificație spirituală, preotul este acela care posedă secretul transformării materiei. (Despre sacrificiu, a se vedea Opere Complete, voi. 17, cap. V) Căci sacrificiul, în realitate, nu este altceva decât o transformare, trecerea materiei la o stare mai pură, mai luminoasă. Funcția de preot al lui Dumnezeu Cel Prea- înalt este cea mai desăvârșită care poate exista în univers, căci el este acela care îi prezintă lui Dumnezeu chintesența cea mai pură a materiei.

Melhisedec este reprezentantul lui Dumnezeu cu rolul cel mai important pe pământ. De la el vin toate directivele privind destinul umanității. Toți marii Inițiați au fost instruiți de către el: Hermes Trismegistul este un aspect al lui, și Orfeu, și Moise, Pitagora, Platon, Budha, Zoroastru... cei mai mari au primit învățătura lui, chiar și Iisus. El este acela care i-a trimis pe Regii Magi ca pe reprezentanți ai împărăției sale pentru a se înclina în fața lui Iisus, pentru că Iisus era încarnarea principiului Hristic, al Cuvântului care s-a întrupat

(Despre legăturile dintre Iisus și Hristos, a se vedea Opere Complete, voi. 9, pag. 141). Dar Melhisedec, reprezentant al lui Dumnezeu viu, care nu are nici început, nici sfârșit, are de jucat un alt rol.

Iisus a fost deci instruit de către Melhisedec, și acest lucru este spus foarte clar de sfântul Apostol Pavel atunci când revelă că Iisus era din ordinul lui Melhisedec. „Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe sine însuși, ca să se facă Arhiereu, ci cel ce a grăit către El: „Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut. În alt loc se zice: „Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec”. Și ceva mai departe, sfântul Apostol Pavel zice: „Să ținem nădejdea pusă înaintea, pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, neclintită și tare, intrând dincolo de catapeteasmă, unde Iisus a intrat printre noi ca înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac după rânduiala lui Melhisedec”(Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel 5:5-6 și 6: 19-20). Sfântul Pavel l-a avut ca Maestru pe cabalistul Gămăliei. Lângă acesta el a fost instruit, aflând despre existența lui Melhisedec și despre ordinul căruia îi aparținea Iisus.

V-am mai spus că Melhisedec i l-a revelat pe Dumnezeu lui Avraam sub numele de El Elion, Cel Preaînalt. Ori, ceea ce este foarte interesant, este că El Elion are aceeași valoare numerică cu Emanuel care este numele dat lui Iisus. În Evanghelia după Matei, un înger i-a apărut lui Iosif pentru a-i anunța nașterea unui copil. Citând cuvintele profetului Isaia, îngerul a spus: „Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se ticluiește: Cu noi este Dumnezeu”. Iar în Sfânta Evanghelie după Luca, Maria este aceea pe care a anunțat-o Arhanghelul Gabriel: „Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei

chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema”.

Bineînțeles, unii dintre creștini vor fi șocați și vor protesta: „Este o jignire, o blasfemie. Dacă Iisus i se supunea lui Melhisedec, înseamnă că Melhisedec se afla deasupra lui!” Ah, ascultați, nu eu sunt acela care o spune, ci sfântul Pavel. Și creștinii pot fi șocați, dacă vor, este treaba lor. Ei vor continua să fie șocați... până în momentul în care vor accepta adevărul.

Iisus a venit să se încarneze pe pământ pentru că misiunea lui era tocmai aceea de a da un exemplu oamenilor, de a le arăta ce putea face un fiu al omului. În timp ce Melhisedec are misiunea de a rămâne în secret, fără a se manifesta în fața oamenilor; el are o altă lucrare de făcut și de aceea nu a venit să se încarneze trecând printr-un corp de femeie precum Iisus. Misiunile lor sunt diferite. În realitate, Iisus are aceeași natură, aceeași elevație, aceeași lumină precum Melhisedec, altfel de ce sfântul Pavel l-ar fi legat pe Iisus de Melhisedec?

Iisus aparținea deci ordinului lui Melhisedec. Dovada cea mai clară a acestei filiații este Cina cea de Taină: ultima masă pe care el a luat-o împreună cu discipolii săi și în timpul căreia el reînnoiește din nou darul pâinii și vinului făcute de Melhisedec lui Avraam. „Iar pe când mâncau ei, Iisus luând pâinea și binecuvântând, a frânt-o și, dând-o ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți. Căci acesta este Sângele Meu. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Matei 26: 26-27; Luca 22: 19-20; Ioan 6: 56).

Acest ritual sacru se repetă zilnic în timpul slujbei, preotul este acela care consacră pâinea și vinul pentru a le transforma în carnea și sângele lui Iisus. Pentru a înțelege semnificația acestor cuvinte, trebuie să știm că pâinea și vinul produse de grâu și de struguri sunt simbolurile celor două principii: masculin și feminin pe care le întâlnim în majoritatea Inițierilor. Pâinea nu poate deveni carnea lui Hristos iar vinul sângele lui, numai prin faptul că acestea sunt simboluri solare. În planul cosmic, carnea și sângele lui Iisus sunt lumina și căldura soarelui care creează viața, iar în planul spiritual, carnea și sângele lui Iisus reprezintă înțelepciunea și iubirea. Iisus vroia să spună: dacă mâncați carnea mea - înțelepciunea - și dacă beți sângele meu - iubirea - veți avea viața veșnică”.

Împărtășania este una dintre practicile importante ale religiei creștine, dar de două mii de ani de când se împărtășesc, oare câți creștini au obținut viața veșnică?... Da, fiindcă nu este suficient să iei pâinea și vinul, sau cuminecătura, binecuvântate de către preot. Fiecare bărbat sau femeie trebuie să devină un preot, un sacerdot, și trebuie să se prezinte zilnic în fața tuturor celulelor ființei sale dându-le pâinea și vinul, iubirea și înțelepciunea.

Taina Euharistiei, prin care creștinii participă la viața divină primind carnea și sângele lui Hristos, este o ceremonie magică foarte puternică, iar creștinismul îi datorează acesteia forța și supraviețuirea de-a lungul secolelor. Atunci, de ce să nu lărgim înțelegerea lucrurilor sfinte?

Timp de optsprezece ani în care Evangheliile nu menționează nimic despre viața sa, între doisprezece și treizeci de ani, Iisus s-a aflat în împărăția lui Melhisedec; aici, el a studiat, a lucrat și a primit

Inițierea, iar spre vârsta de treizeci de ani a revenit în Palestina pentru a-și îndeplini misiunea. El i-a pus pe apostolii săi în legătură cu împărăția lui Melhisedec, despre care vorbesc toate religiile și o situează într-un loc inaccesibil numit „pământul celor nemuritori”, sau „ținutul celor vii”, cum este spus și în Psalmi: „Voi merge înaintea Domnului pe pământul celor vii” (Psalmul 116: 9). Mai numim acest ținut Agarta sau împărăția preotului Ioan. Această împărăție este a lui Melhisedec, dar el nu este cunoscut decât de câțiva Inițiați care comunică cu el. Iar când Iisus spunea: „Cereți împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa, și totul vă va fi dat pe deasupra”, el menționa această împărăție a lui Melhisedec, rege al Dreptății.

Nici un Inițiat nu poate atinge culmile fără să treacă pe la Școala lui Melhisedec. El este acela care dă ultimele grade ale Inițierii. El este singurul Maestru adevărat dintre toți marii Maeștri și numai dintre cei mai mari. El încarnează încă de la început prezența Hristosului cosmic pe pământ. El supraveghează evoluția umanității care este orientată după planurile lui Dumnezeu, și dacă oamenii merg prea departe în încălcarea legilor divine, el intervine pentru a restabili ordinea. Cum cele patru elemente, pământul, apa, aerul și focul sunt la dispoziția sa, el are toate puterile.

Iisus i-a cerut lui Melhisedec să se manifeste în fața discipolului său Ioan. Creștinismul oficial nu menționează acest fapt, dar el este înscris în arhivele Științei Inițiatice, iar acela care are posibilitatea să meargă să cerceteze poate afla acest lucru.

Deci, acest personaj pe care sfântul Ioan l-a văzut și care i-a spus: „Eu sunt Alfa și Omega... începutul și sfârșitul” este Melhisedec. El își schimbă numele după ciclurile cosmice pentru că numele său este magic. În

mitologia greacă îl regăsim sub numele de Minos, rege al Cretei, fiu a lui Zeus, legislator și judecător, dar și în India sub numele de Manu. Când am fost în India, am pus întrebarea unor înțelepți: „Există în tradiția voastră o ființă despre care se spune că nu moare niciodată? - Da. - Și cum o numiți voi? - Markande”. Deci, după cum vedeți, existența acestei ființe este recunoscută sub diferite nume în alte religii și culturi, dar este vorba mereu despre aceeași ființă.

Melhisedec, care conduce destinul pământului, este un aspect al lui Hristos, principiul cosmic. Este ceea ce exprimă sfântul Paul când spune „este asemănător Fiului lui Dumnezeu”. Trebuie să existe continuu undeva, pe pământ, un foc divin care nu încetează să ardă, și acest foc este întreținut de Melhisedec. El este acest foc și toți aceia care sunt pregătiți pot merge să se aprindă de la flacăra sa.

II.

Personajul pe care sfântul Ioan l-a văzut și pe care l-a descris la începutul Apocalipsei este, deci, Melhisedec. Sfeșnicele de aur așezate în jurul lui arată că el posedă cunoașterea. El ține în mână șapte stele: ceea ce înseamnă că el deține întreaga putere. O sabie iese din gura sa, arătând că puterea Cuvântului îi aparține. Cuvântul său declanșează evenimentele, le orientează, le stăpânește. Cele două mânere ale sabiei înflăcărate care ies din gura sa arată că el are puteri asupra binelui cât și asupra răului: el eliberează spiritele de lumină și înlănțuie spiritele întunecate.

Iisus „preot a lui Dumnezeu Preaînalt după rânduiala lui Melhisedec”, după cum scrie sfântul Pavel, posedă la rândul lui puterea Cuvântului. Cu ajutorul Cuvântului, el i-a alungat pe demoni, i-a

vindecă pe bolnavi, i-a înviat pe morți. Iisus a comunicat această putere a cuvântului discipolilor săi atunci când le-a spus: „Ceea ce veți lega pe pământ va fi legat cu Cerul, iar ceea ce veți desface pe pământ se va desface și în Cer”.

Melchisedec spune de mai multe ori în Apocalipsă: „Eu sunt Alfa și Omega, primul și ultimul, începutul și sfârșitul”. Cum Apocalipsa a fost scrisă în limba greacă, literele folosite sunt evident prima și ultima din alfabet. În ebraică, care este limbajul Cabalei, și care a fost și acela al lui Iisus și al sfântului Ioan, cele două litere sunt Alef și Tav. Dar de ce trebuie menționate aceste litere din alfabet? Care este valoarea unei litere pentru ca o ființă de o măreție precum Melchisedec să rostească: „Eu sunt Alfa și Omega?”

În limba franceză, când vorbim despre domnul X sau doamna Y, putem înțelege orice persoană, sau în orice caz oameni pe care nu ne străduim să îi identificăm. Cuvintele lui Melchisedec: „Eu sunt Alfa și Omega”, sau eu sunt Alef și Tav, trebuie interpretate ținând cont de funcția simbolică a alfabetului în gândirea ebraică. Pentru cabaliști literele reprezintă mult mai mult decât ceea ce noi definim drept litere, acelea care ne sunt utile zilnic pentru scris. Mai mult chiar, cele două litere alef și tav nu trebuie considerate separat; între prima și ultima literă a unui alfabet se înșiruie toate celelalte, căci nu putem separa sfârșitul de început, așa cum nu putem separa nici picioarele de cap. Un alfabet este un corp, un ansamblu viu, alcătuit dintr-o succesiune de elemente, de litere, iar ordinea în care ele sunt așezate nu este întâmplătoare.

Pentru cabaliști, cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic sunt reprezentarea analogică a celor douăzeci și două de elemente prin care Dumnezeu a

creat lumea. Sefer Ieșirah sau Cartea Creației, atribuită lui Avraam, povestește că, la început, Dumnezeu a numit literele pentru a le încredința câte o misiune în creația lumii. Celor trei litere mamă, alef א, mem מ, și shin ש, li s-a dat misiunea de a crea aerul, apa și focul. Cele șapte litere duble, beth ב, ghimel ג, dalet ד, kaf כ, pe פ, reș ר și tav ת au creat cele șapte planete. În sfârșit, cele douăsprezece litere simple: he ה, vav ו, zain ז, het ח, tet ט, iod י, lamed ל, nun נ, sameș ס, ain ע, țade צ și cof ק, au creat cele douăsprezece constelații zodiacale. Cele douăzeci și două de litere, care includ totalitatea creației, reprezintă elementele, forțele, virtuțile, calitățile, spiritele, puterile, prin combinațiile cărora universul a fost creat. Datorită acestor litere vii, Dumnezeu a făcut cuvinte și fraze. Astfel lumea a fost creată și continuă să se creeze.

Deci, atunci când Inițiații studiază sensul cabalistic al literelor ebraice, ei o fac pentru a citi și a pătrunde limbajul viu al naturii. „Eu sunt Alfa și Omega“ înseamnă: eu sunt Cuvântul, cele douăzeci și două de elemente cu ajutorul cărora lumea a fost creată. Astfel apar legăturile care există între Apocalipsa divizată în douăzeci și două de capitole (același număr cu cel al literelor alfabetului ebraic) și Evanghelia sfântului Ioan ale cărei prime cuvinte sunt: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut...” Aceste două cărți atât de importante ale creștinismului, Evanghelia și Apocalipsa sfântului Ioan sunt plasate sub semnul Cuvântului, al Cuvântului creator.

Dar majoritatea oamenilor are obiceiul de a folosi cuvântul într-un mod atât de banal, încât nici nu îi pot înțelege rolul lui creator. Creația pe care ei o cunosc

este mai ales aceea a nașterii copiilor: un bărbat și o femeie care se unesc pentru a da naștere unui copil. Ei bine, există o mare analogie între cele două forme de creație. Cum a luat naștere cuvântul? Cu ajutorul gurii, alcătuită din limbă și din cele două buze; limba reprezintă principiul masculin, cele două buze principiul feminin, iar când limba și cele două buze se pun în mișcare dau naștere cuvântului, copilului. Dacă vă mulțumiți doar să deschideți gura, nu veți putea scoate nici un cuvânt, veți emite doar câteva sunete. Pentru a ajunge cu adevărat să folosiți un limbaj articulat, cele două buze și limba trebuie să fie împreună, cele două principii masculin și feminin trebuie să fie împreună, unite.

Când este vorba despre conceperea unui copil, atât timp cât cele două principii sunt separate, femeia într-o parte, bărbatul de cealaltă, puterea lor creatoare individuală nu este întreagă, ele trebuie să se întâlnească... și câte povești și complicații nu derivă din toate acestea! Romanele, piesele de teatru, filmele sunt pline de aventuri (comice sau tragice!) ale tuturor acelor care au dorit să se întâlnească! în timp ce în Dumnezeu, cele două principii nu sunt separate, de aceea El poate crea continuu. O ființă perfectă posedă cele două principii.

Să nu mă înțelegeți greșit: eu nu spun că în planul fizic trebuie să posedați cele două principii, ar fi ridicol. Chiar dacă există o teorie conform căreia, la originea sa, ființa umană a fost hermafrodită, în stadiul actual trebuie să acceptăm faptul că principiul masculin și principiul feminin există separat. În planul spiritual însă ființele trebuie să realizeze în ele însele cele două principii: principiul iubirii și principiul înțelepciunii.

Fiindcă, în acel moment, ele se vor găsi în adevăr și vor dobândi puterea.

Ce este un mag? El este un creator care posedă înainte de toate cunoașterea, dar și iubirea, pentru a putea da viață acestei cunoașteri. De aceea atunci când el vorbește, cuvântul său, care este plin de această lumină și căldură, de această înțelepciune și iubire, devine puternic. Și astfel, el va produce efecte în lumea întreagă, în întreaga creație, în lumea vizibilă și în cea invizibilă, pentru a-i mobiliza pe oameni, pe îngeri, pe arhangheli, pe spirite și pe elemente. Trebuie să înțelegem că toate au o legătură și că, de la om la cosmos există o analogie, o corespondență absolută între toate regnurile naturii. Soarele vorbește, da, el vorbește și cuvântul lui este viața, el vorbește și cuvântul lui este lumina care cade pe pământ, asupra noastră, asupra plantelor, a animalelor, a tuturor ființelor...

Să presupunem acum că limba este tatăl, cele două buze sunt mama, iar cuvântul este copilul. Deci, ceea ce tatăl dăruiește mamei este cuvântul care însuflețește, înviorează. Voi vă veți da singuri seama despre ceea ce reprezintă lumina care vine din soare; este același lucru cu ceea ce tatăl îi dăruiește mamei pentru a avea un copil. Deci, la fel cum soarele fertilizează pământul, în același fel bărbatul fertilizează femeia, și tot la fel cuvântul rodește în suflete și în inimi. Este aceeași lege. Atunci, acela care vorbește devine tată, acela care ascultă devine mamă, și se nasc copii. Copiii sunt sentimentele, emoțiile, gândurile, faptele.

Vorbindu-vă astfel, eu ajung încet-încet să restabilesc o parte a învățământului asupra celor două principii pe care Melhisedec i l-a dat lui Avraam. Acum

veți putea înțelege de ce simbolul unul mare Inițiat este androginul, adică o ființă care posedă cele două principii, masculin și feminin, în ființa sa. Pentru a putea da naștere în el Copilului divin, Cuvântul, el trebuie să fie în același timp și tată și mamă, bărbat și femeie. Un Inițiat este o ființă împlinită. Pentru a înainta în viața spirituală, trebuie să știi să aplici aceleași legi în toate regiunile, în toate planurile, în toate lumile.

Cap. 4 - Scrisori către bisericile din Efes și Smirna

„Scrie îngerul bisericii din Efes:

Acestea zice Cel care ține cele șapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta și cum că nu poți suferi pe cei răi și ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli și nu sunt și i-ai aflat mincinoși. Și stăruie în răbdare și ai suferit pentru numele Meu și nu ai obosit. Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea cea dintâi. Drept aceea, adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând și voi mișca sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi. Ai însă partea bună că urăști faptele nicolaïților, pe care le urăsc și Eu.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”.

„Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:

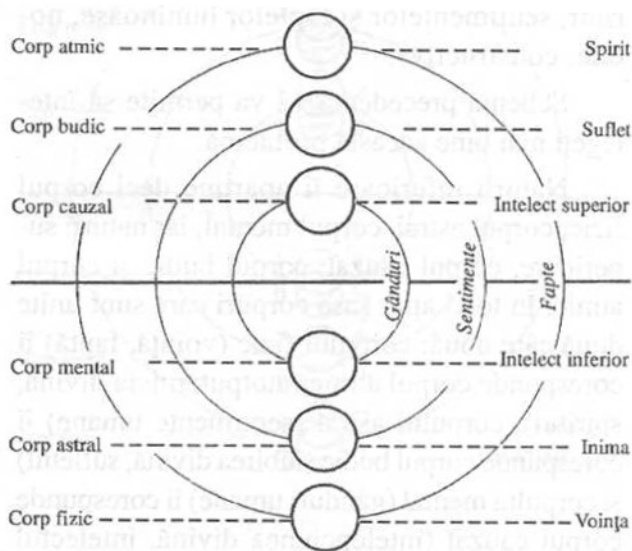
Acestea zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care a murit și a înviat: știu necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat, și hula din partea celor ce zic despre ei

înșiși că sunt iudei și nu sunt, ci sinagogă a satanei. Nu te teme de cele ce ai să pătimești. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți, și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii: Cel ce biruiește nu va fi vătămat de moartea cea de a doua”.

Apocalipsa2: 1-12

Aceste mesaje adresate Bisericii din Efes și Smirna conțin, ca și celelalte adresate apoi altor Biserici, înainte de toate o judecată a faptelor lor, apoi sfaturi, terminându-se cu promisiuni de recompensarea a aceluia care va repurta victoria. În cazul primei Biserici, învingătorului i se promite fructul din Pomul Vieții. Celei de-a doua i se promite că „nu va fi vătămat de moartea cea de a doua”. Ce înseamnă „să mănânce din Pomul Vieții” și să „nu fii vătămat de moartea cea de a doua”? Pentru a înțelege aceste imagini, trebuie, înainte de toate, să ne oprim asupra problemei celor două naturi ale omului, natura superioară și natura inferioară, despre care v-am vorbit adeseori (A se vedea „Natură umană și natură divină”, colecția Izvor. Nr. 213).

Schema nr. 1

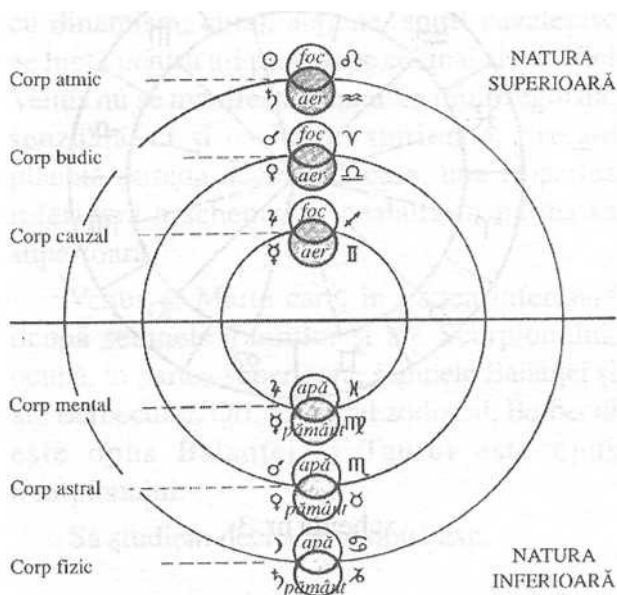
Ființa umană se caracterizează în mod special prin trei manifestări: gândire, sentiment și faptă care corespund intelectului, inimii și voinței. Și în funcție de ceea ce ea lasă să se exprime, natura sa inferioară sau natura sa superioară, ea dă naștere gândurilor, sentimentelor și faptelor obișnuite, chiar negative, distrugătoare, sau dimpotrivă a gândurilor, sentimentelor și faptelor luminoase, nobile, constructive.

Schema precedentă vă va permite să înțelegeți mai bine această problemă.

Naturii inferioare îi aparține deci corpul fizic, corpul astral, corpul mental, iar naturii superioare, corpul causal, corpul budic și corpul atmic. În total apar șase corpuri care sunt unite două câte două: corpului fizic (voință, faptă) îi corespunde corpul atmic (atotputernicia divină, spiritul), corpului astral (sentimente umane) îi corespunde corpul budic (iubirea divină, sufletul) și corpului mental (gânduri

umane) îi corespunde corpul causal (înțelepciunea divină, intelectul superior).

După cum știți deja, fiecare corp posedă un dublu.

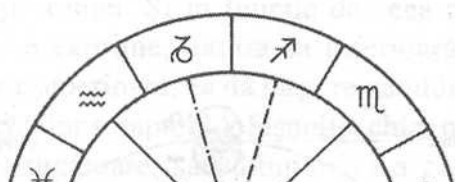

Schema nr. 2

Dublul corpului fizic este corpul eteric care îl însuflețește și îi dă sensibilitate; la fel se întâmplă și cu celelalte corpuri. Putem deci completa schema indicând prin două cercuri mici fiecare corp și dublul său, plasând și semnul zodiacal și planetele care îi corespund (A se vedea volumul 2 din Opere Complete, capitolul „Dacă nu veți muri, nu veți putea trăi”, pentru explicații detaliate asupra schemei prezentate).

Să studiem acum cercul zodiacului.

Schema nr. 3

În acest c
Capricornul, R
Fecioarei, etc.
specială.

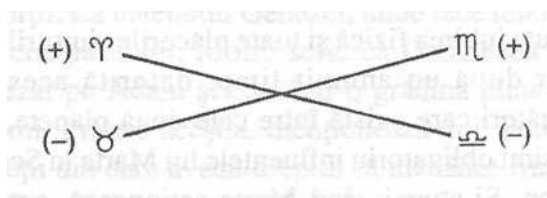

opus altuia:
ui; Peștele,
semnificație

Conform sc cum corpul
astral este dominat de Marte și de Venus: Marte incită
la violență, la distrugere, iar Venus dezlănțuie pasiuni
senzuale. Dar corpul astral este în legătură cu corpul
budic care este, la rândul lui, stăpânit de aceleași
planete, dar sub aspectul lor superior. Fiindcă
planetele prezintă două aspecte opuse: Marte, care
poate însemna furie, agresivitate, se manifestă în
egală măsură cu dinamism, curaj, acțiune, spirit
cavaleresc ce luptă pentru a-i proteja pe cei mai slabi.
Nici Venus nu se manifestă numai ca iubire egoistă,
senzuală, ci și ca iubire spirituală. Fiecare planetă
posedă deci două case, una în partea inferioară a
schemei și cealaltă în partea sa superioară.

Venus și Marte care, în partea inferioară ocupă
semnele Taurului și ale Scorpionului, ocupă, în partea
superioară, semnele Balanței și ale Berbecului. Ori, în
cercul zodiacal, Berbecul este opus Balanței și Taurul
este opus Scorpionului.

Să studiem deci aceste două axe.

Schema nr. 4

Fiecare axă leagă un pol pozitiv, masculin, de unul
negativ, feminin. Aici, Venus, care este polul feminin,
este legat de Marte, polul masculin. Așezate față în

față, principiul masculin și principiul feminin nu rămân inactive, ele se stimulează, se activează, acționează unul asupra altuia. Faceți următoarea experiență: fixați-vă privirea pe o suprafață roșie, mutați-vă privirea pe o suprafață albă după câteva minute și veți vedea apărând culoarea verde. Și invers, dacă vă uitați la culoarea verde, veți vedea apărând culoarea roșie. Ori, roșul este culoarea lui Marte, iar verde a lui Venus. Datorită cunoașterii acestui fenomen, vom putea înțelege mai bine cauzele unora dintre manifestările psihice. Când lucrați cu Taurul, acesta antrenează cât de curând manifestările Scorpionului și invers. Când acționați asupra Berbecului, se va manifesta obligatoriu Balanța, și invers, căci există o legătură dintre aceste constelații.

Venus în Taur îi determină pe oameni să caute iubirea fizică și toate plăcerile simțurilor, dar după un anumit timp, datorită acestei legături care există între cele două planete, ei resimt obligatoriu influențele lui Marte în Scorpion. Și atunci când Marte acționează, antrenează odată cu el violența și distrugerea. Da, acela care se lasă în voia iubirii fizice sfârșește prin a deveni dur, agresiv și chiar crud. Invers, acela care se lasă pradă violenței și agresivității devine repede o victimă a instinctului sexual. Se pot observa toate aceste lucruri în timpul războaielor.

În plan superior, unde Venus se manifestă ca iubire dezinteresată, bunătate, abnegație, frumusețe, Marte acționează, dar nu tulbură și nu distruge, el vine numai să salveze, să susțină, să întărească tot ceea ce este bun în noi sau în ceilalți. Este o lege absolută. Acela care este locuit de iubirea spirituală nu poate deveni violent, din contră, el atrage forțele pozitive și binecuvântările lui Marte. Iar dacă Marte este acela

care se manifestă primul în voi prin strădania de dominație, de stăpânire a pasiunilor, de curaj în încercări, în acel moment, iubirea lui Venus vine să vă dilate sufletul făcându-vă să gustați din viața veșnică.

Să studiem acum semnul Scorpionului. El corespunde celei de a opta case zodiacale, casa morții. La începutul Genezei, unde face referire la creația lumii, Moise scrie că Dumnezeu i-a așezat pe Adam și Eva într-o grădină plină cu pomi. Printre aceștia, menționează doi: Pomul Vieții din care aveau dreptul să mănânce fructe și Pomul Cunoașterii Binelui și Răului pe care le-a interzis să îl atingă spunându-le: „Dacă mâncați, veți muri negreșit”. Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii Binelui și al Răului... nu vi se par denumiri ciudate pentru niște arbori? În realitate, ei reprezintă în mod simbolic regiuni ale universului, și nu o simplă vegetație. Pomul Vieții reprezintă simbolul unității vieții acolo unde nu există încă polaritate, adică nu există nici masculin, nici feminin, nici lumină, nici întuneric. Celălalt pom reprezintă, în schimb, polarizarea, locul în care ești obligat să cunoști alternanța dintre zi și nopți, dintre bucurie și tristețe, toate contrariile...

Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „Va veni timpul în care veți putea mânca acest fruct, dar deocamdată sunteți prea slabi și dacă îl veți mânca, atingând puterile pe care le conține, veți muri”. Totuși, veți spune, Adam și Eva au mâncat din fruct și au continuat să trăiască. Da, fiindcă în realitate, în natură, moartea nu există; ceea ce noi numim „moarte” nu este decât modificarea unei stări de conștiință sau a unei stări a materiei.

Această schimbare a stării de conștiință este semnalată în Geneză prin constatarea bruscă pe care

Adam și Eva au făcut-o privind nuditatea lor. Se spune că atât timp cât trăiau fericiți în grădina Edenului: „Bărbatul și femeia erau amândoi goi și nu se rușinau”. Ceva mai departe, după ce au mâncat fructul interzis: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte”. Această cunoaștere privind nuditatea lor dovedește că ceva s-a schimbat în ei. Ceea ce s-a schimbat, este corpul lor care până în acel moment era alcătuit dintr-o materie subtilă, luminoasă, care apoi a încremenit, s-a materializat. De aceea, nuditatea lor este evidentă și ei au simțit nevoia să și-o acopere. Când o ființă este alcătuită din lumină pură, nu ne întrebăm dacă este goală sau îmbrăcată: formele sale sunt atenuate, hainele i se confundă cu corpul. Dar când coboară în materie, formele i se condensează și dacă ea nu poartă haine fizice, vedem că este goală.

Dacă ne referim la schema nr. 2, vedem că ceea ce tradiția inițiativă a numit „căderea” este în realitate o coborâre în planul astral. Adam și Eva, care trăiau în planul budic unde guvernau Venus și Marte superiori, au căzut în planul astral unde guvernează Venus și Marte inferiori. În zodiac, Pomul Cunoașterii Binelui și Răului este deci reprezentat prin axa Taur-Scorpion, în timp ce Pomul Vieții este reprezentat prin axa Berbec-Balanță. Acela care trăiește în senzualitate și pasiune, mănâncă fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului, și astfel moare în fiecare zi la nivelul stării superioare, în timp ce acela care se stăpânește, mănâncă fructul Pomului Vieții veșnice chiar în împărăția Domnului.

Să revenim acum la textul scrisorilor către Bisericile din Efes și Smirna și vom vedea cât sunt de clare datorită explicațiilor pe care vi le voi da despre axele Berbec-Balanță și Taur-Scorpion. „Scrie Bisericii

din Efes: Eu știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta... (osteneala, răbdarea, curajul sunt calități ale lui Marte superior). Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi (adică pe Venus superior). Adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte (nu rămâne în mocirla planului astral, străduiește-te să-ți regăsești puterea și iubirea spirituală a planului budic). Ai însă fapta bună că urăști faptele Nicolaiților, pe care le urăsc și Eu. (Berbecul este ierbivor și este simbolul purității. Nicolaiții erau o sectă eretică care acceptau să meargă la petreceri unde distribuiau comesenilor carne sacrificată idolilor). Celui ce va birui îi voi da să mănânce din Pomul Vieții care este în raiul lui Dumnezeu”„ (calitățile și bucuriile iubirii divine în planul budic).

Iar pentru Biserica din Smirna se spune: „Știu necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat (ori Taurul corespunde casei a doua astrologice care este aceea a bogăției, a prosperității. Este vorba aici despre sărăcia spirituală a Bisericii din Smirna care a căzut sub influența lui Venus inferior în Taur și a lui Marte inferior în Scorpion, de unde vin tulburările menționate pentru a doua oară). Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții... Cel ce biruiește nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua” (nimeni nu poate scăpa de prima moarte: moartea fizică, dar acela care repurtează o victorie asupra pasiunilor, va scăpa de cea de-a doua moarte, moartea spirituală, dăruită de Scorpion).

Cap. 5 - Scrisoare către biserica din Pergam

„Iar îngerului Bisericii din Pergam, scrie-i:

Acestea zice Cel ce are sabia ascuțită de amândouă părțile: știu unde sălășuiești; unde este scaunul satanei; și ții numele meu și nu ai tăgăduit credința Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuiește satana. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, cel ce învață pe Balac să pună piatra pe poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor și să se dea desfrânării. Astfel ai pe unii care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților. Pocăiește-te deci, iar de nu, vin la tine curând și voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Biruitorului îi voi da din mâna cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât primitorul”.

Apocalipsa2: 12-17

M-aș opri numai asupra ultimelor fraze ale acestei scrisori adresate de înger Bisericii din Pergam: „Biruitorului îi voi da din mâna cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât primitorul”.

S-a vorbit foarte mult despre această piatră albă. Ce poate conține atât de extraordinar o piatră ca să o poți oferi ca recompensă aceluia care a cucerit victoria?... Dacă un nume stă scris deasupra, înseamnă că el poartă semne asemănătoare celor înscrise pe talismane sau pe pantacle. În realitate, un pantaclu nu este identic cu un talisman. Un pantaclu este o imagine care poate fi gravată în metal, în piatră, desenată pe un pergament sau, și mai mult, brodată pe o stofă pe care literele sunt înscrise. Un talisman

este un obiect (piatră, floare, insectă, inel, brățară) purtător al unei forțe de care a fost impregnat, fie prin însăși puterea naturii, fie printr-o altă ființă foarte puternică existentă în lumea psihică.

Mulți oameni își doresc talismane ca să poată profita de ajutorul și protecția lor. Bineînțeles, nu este rău, dar nici nu trebuie să ne închipuim că este așa de ușor să găsim adevărate talismane. Toate aceste pietre, aceste inele, aceste cruci, etc., vă sunt vândute în tot soiul de magazine, sub pretextul că vă vor proteja împotriva bolilor și vor aduce iubirea, bogăția și măreția... Numai Dumnezeu știe ce vă vor aduce în realitate aceste improvizații! Căci nu este atât de ușor de pregătit un talisman: trebuie cunoscute legile corespondențelor dintre obiectele fizice și puterile cosmice. Nu este suficient să alegeți metalul sau piatra potrivită, ci trebuie să cunoști semnele și caracteristicile ce au calitatea de a atrage și de a reține forțele binefăcătoare.

Numeroase talismane poartă pe ele nume scrise în ebraică. De ce? Deoarece pentru cabaliști, fiecare literă a alfabetului ebraic este în legătură cu o formă geometrică din natură și în spatele fiecărei forme geometrice acționează forțe determinate. Natura știe cum să facă legătura între propriile forme și literele care sunt reprezentarea lor, iar acela care cunoaște corespondența fiecărei litere cu puterile invizibile, poate declanșa curenți cosmici. Deci, înscriind sau gravând anumite forme, stabilim o comunicare cu entitățile corespunzătoare ale lumii invizibile. Când Inițiații încearcă să cunoască legăturile dintre forțe și litere, cât și mânuirea lor, o fac pentru a stabili o legătură binefăcătoare între pământ și Cer.

Lucrarea aceluia care pregătește un talisman este în realitate identică cu aceea a naturii care umple pietrele, plantele, animalele și chiar oamenii cu o chintesență care apoi îi poate inspira: el folosește prezența energiilor naturale în toate lucrurile. Dar trebuie să cunoască legile și să nu utilizeze niciodată aceste energii în scopuri egoiste și interesate. De aceea, dacă dorim să avem un talisman, trebuie să cunoaștem mai întâi persoana care l-a pregătit, să fim siguri că este pură, cinstită, dreaptă, luminată, altfel ceea ce credeți a fi un obiect binefăcător pentru voi, este de fapt inefficient sau chiar vătămător. Ei da, din nefericire se întâmplă și acest lucru, căci fiecare ființă atrage din spațiu numai elementele naturii și calitățile identice cu cele pe care le posedă deja în ea însăși.

Ar trebui să cunoaștem și scopurile pe care le urmăresc persoanele care doresc un talisman. Oare doresc să fie susținute într-o lucrare plină de lumină, dezinteresată, sau pentru a reuși fără nici un efort? Din păcate, al doilea caz este cel mai frecvent. În spatele acestei dorințe de a avea un talisman se află, adeseori, lăcomia și lenea. De ce să studiezi, să gândești, să meditezi, să te rogi, să fii prudent? Talismanul este aici, el este acela care va face lucrarea și în timpul acesta proprietarul lui va merge la plimbare și va gusta din toate plăcerile, profitând din plin de avantajele pe care talismanul i le-a oferit. Ei bine, nu, talismanul nu este destinat pentru toate acestea. De aceea un adevărat mag nu îndeplinește toate dorințele care îi sunt adresate. În mai multe rânduri, diferite persoane mi-au cerut să le pregătesc un talisman pe care erau dispuse să îl plătească foarte scump. Am refuzat, deoarece știam că în modul în care îl vor folosi, aceste

persoane nu vor câștiga nimic bun, din contră, ar fi putut să-și distrugă chiar și anturajul.

Vă voi mai spune că cel mai puternic talisman poate să nu aibă nici o eficiență, pentru că în realitate puterea sa depinde de o mulțime de alți factori. De altfel, priviți ce spune Duhul Bisericii din Pergam: „Biruatorului îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă”. Da, îi va da, dar numai după ce va deveni biruator. Și ce credeți voi că trebuie să învingă? Un dușman? Un rival?... Nu, pe el însuși, slăbiciunile sale, toate tendințele inferioare. Și Duhul nu spune că omul va învinge datorită talismanului pe care l-a primit. Nu, el trebuie mai întâi să devină biruator. Trebuie să înceapă prin a cuceri virtuțile și calitățile necesare care să îi permită să fie învingător, și numai după ce a reușit să învingă va primi din Cer mana ascunsă și piatra albă. Această „mană” și această „piatră” nu sunt în realitate nici hrană, nici o piatră materială, ci simbolurile spirituale care îi vor permite să meargă mai departe pe drumul evoluției. Virtuțile, iată adevărata hrană, adevăratul talisman.

Mana ascunsă, această hrană care aduce viața veșnică, nu este altceva decât o stare de conștiință din care omul gustă desăvârșirea,

imensitatea, nemărginirea. Cât despre piatra albă, ea reprezintă simbolul stăpânirii de sine, a forței interioare obținute datorită purității. În sfârșit, conform legii analogiei, cristalele, pietrele prețioase, atât de pure și de limpezi, reprezintă sfera cea mai înaltă a universului, ele fiind legate de planul atmic și posedând puterea de a condensa energia cosmică, din care putem apoi să ne inspirăm și pe care o putem apoi folosi. Piatra albă este deci cristalizarea chintesenței atmice care este lumină pură.

Și pe această piatră stă scris un nume nou... Ce înseamnă acest lucru? Pentru Știința Inițiativă, numele are o mare importanță, căci prin vibrațiile lui are sarcina de a exprima esența unei ființe și a unui obiect. Când Dumnezeu a creat primul bărbat și prima femeie, El le-a dăruit un nume, și i-a însărcinat să dea ei înșiși un nume animalelor și pietrelor. Numele reprezintă, rezumă și conține entitatea care o poartă. Iar când o ființă reușește să se ridice la un grad superior de conștiință, primește un nume nou. Da, pentru că este o ființă regenerată. Astfel Avram a devenit Abraham cum stă scris în Geneză: „Atunci a căzut Avram cu fața la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit și a zis: Eu sunt și iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulțime de popoare, și nu te vei mai numi Avram ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulțime de popoare” (Geneza 17:3-7). Tot așa și Saul care îi persecuta pe creștini, a primit după convertirea sa numele de Paul.

Prin vibrațiile sale, numele nou pe care l-a primit omul regenerat exprimă cu exactitate chintesența ființei sale spirituale. Fiecare bărbat, fiecare femeie poartă un nume pe care părinții săi i-l dau la naștere, dar în majoritatea timpului acest nume nu are corespondență cu mare lucru, în timp ce, numele primit de la entitățile celeste este exact acela care îi corespunde, care exprimă cu exactitate ceea ce are mai profund în el. Și acest nume, în sfârșit, este cunoscut cu adevărat numai de el pentru că se confundă cu el însuși.

Cap. 6 - Scrisoare către biserica din Laodiceea

„Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i:

Acestea zice cel ce este Amin, martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac, și orb, și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; sânguiește dar și te pocăiește. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.

Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui”.

Apocalipsa3: 14-22

„Fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea”. Cine nu a fost contrariat de aceste cuvinte? De două mii de ani le tot repetăm, credem că le înțelegem, fiindcă întreaga lume a trecut prin experiența căldurii și a frigului. Da, întreaga lume a trăit această experiență, dar în realitate îi nesocotim profunda semnificație, de aceea sunt necesare câteva explicații asupra acestei probleme.

Adesea asimilăm frigul cu răul, cu tot ceea ce contractă și paralizează, în vreme ce căldura simbolizează tot ceea ce este bun, frumos, viu, generos, și concluzionăm că Duhul a vrut să spună: „Alege între bine și rău, nu rămâne nehotărât între ele”, ca și cum a fi călduț ar fi însemnat să nu fii nici

bun, nici rău. Poate că această interpretare ar ceva adevăr în ea, dar ea este incompletă.

Ceea ce trebuie să cunoaștem, încă de la început, este faptul că există două feluri de căldură și de frig. Există căldura care dilată, însuflețește, face lucrurile să se coacă și aceea care arde și distruge, lăsând în urma ei numai cenușă. Există frigul care conservă tot ceea ce este bun și oferă cele mai bune condiții gândului, și frigul care distruge întreaga viață. Trebuie deci să studiem aceste două feluri de căldură și de frig.

În regiunile ecuatoriale unde domnește o căldură puternică, flora și fauna sunt bogate, expansive, colorate. Dar tot aici întâlnim și cele mai periculoase animale. Cât despre oameni, ei sunt mai arzători în pasiunile lor, dar și mai indolenți și leneși. Căldura nu incită deloc la muncă și la disciplină. Dacă veți merge în regiunile reci, veți găsi mai puțină abundență și varietate, dar veți întâlni ființe mai liniștite, mai înțelepte, mai active. În țările calde nu există mari filozofi, ești preocupat mai degrabă să mănânci, să te odihnești, să iubești sau să te bați. Dimpotrivă, frigul oferă condiții bune activității intelectuale, el ne obligă să gândim, să ne descurcăm. Dar în frig, inima nu se dezvoltă, ea nu se simte în largul ei. Inima are nevoie de căldură. Aici ea se trezește, se dilată, în vreme ce intelectul adoarme. Căldura favorizează deci în om pasiunile, ea îl împinge să comită fapte necugetate, lipsite de măsură și de înțelepciune. De aceea el are nevoie de frig. Dar în frigul extrem el se închide, devine distant, insensibil și orgolios. În chip simbolic, putem spune că ecuatorul reprezintă stomacul, sexul, iar capul este zona polară.

Ciclul apei în natură ne prezintă și el această problemă a căldurii și a frigului sub un alt aspect. Apa

se evaporă sub efectul razelor solare; ajunsă în atmosfera înaltă, ea se răcește și cade din nou sub forma zăpezii pe piscurile munților. Dar ea nu rămâne aici. După câțva timp, sub efectul căldurii soarelui, zăpada care începe să se topească se reîntoarce sub formă de apă în văi. Și ciclul reîncepe... Vedeți dar cum natura folosește această alternanță de căldură și de frig. Iar Inițiații, care observă natura, s-au inspirat de aici în pedagogia lor.

Atunci când un Maestru constată că un discipol devine rece, distant, el îl trimite să se reîncălzească, făcându-l să coboare în văi, adică îl sfătuiește să-și dezvolte iubirea amestecându-se în mulțime, în viața oamenilor obișnuiți. Cât despre aceia care sunt prea mult expuși căldurii, el îi sfătuiește să se înalțe cât mai mult posibil spre frigul înălțimilor. Dar ce reprezintă acest frig al înălțimilor? Meditația, rugăciunea. Astfel discipolii se ridică cu ajutorul gândului lor fugind de incendiile inimii. Atunci când au atins culmea și când văd limpede situația, ei se simt salvați și își spun: „Îți mulțumesc, Dumnezeu meu, dacă nu aș fi reușit să scap, aș fi fost ars de viu”.

Iată metoda pe care trebuie să o folosească toți aceia care cad pradă tulburărilor proprii inimii: ei trebuie să urce spre înălțimi, fapt ce îi va face mai înțelepți și mai prudenți. În același timp, este bine ca discipolul să nu rămână prea multă vreme pe înălțimi, fiindcă astfel va deveni orgolios, distant, inaccesibil; el trebuie să coboare din nou în vale pentru a-și ajuta toți frații și surorile. Simbolic vorbind, nu este necesar să rămâi mult timp pe înălțimile montane.

Priviți șarpele. Dacă se găsește în căldură, el devine agil, rapid, și vă poate mușca. Puneți-1 în frig și el va deveni inofensiv. Ori, în fiecare ființă se găsește

un șarpe binecunoscut: forța sexuală. Atunci când căldura crește în om, acest șarpe devine atât de puternic încât este imposibil să te protejezi de mușcăturile sale. Deci, apare nevoia de a-l pune puțin în frig. Forța sexuală se trezește în căldura pasiunilor; ea devine inofensivă în frigul sau răceala rațiunii.

Cu aceste explicații, scrisoarea pe care îngerul a adresat-o Bisericii din Laodiceea începe să se lămurească. „Tu nu ești nici rece nici fierbinte” înseamnă, în realitate, că tu nu te găsești nici pe munte, nici în vale, nu posezi nici înțelepciunea, nici iubirea. Tocmai această semnificație o are apa caldă: să nu ai nici înțelepciunea, nici iubirea. Iar atunci când nu posezi nici iubire, nici înțelepciune, nu te poți găsi în adevăr. Să luăm un exemplu foarte simplu din viața zilnică. Puneți-vă mâna stângă în apă caldă și mâna dreaptă în apă rece și rămâneți așa câteva minute: fiecare dintre mâinile voastre ia încet - încet temperatura apei cu care este în contact. Acum, dacă vă puneți repede cele două mâini în apă caldă, oare ce veți simți? Faptul că mâna voastră stângă o găsește rece, în vreme ce mâna voastră dreaptă o găsește caldă! Nu veți putea deci cunoaște temperatura acestei ape. Fiecare mână simte o senzație ce provine din diferența de temperatură dintre apa unde se găsea și aceea a apei caldă. În același fel, nu veți avea niciodată o idee clară dacă vă veți mulțumi cu gândurile, cu sentimentele sau cu faptele „caldă”. Totdeauna vom fi înșelați dacă vom rămâne într-o stare caldă, lipsită de entuziasm. De aceea Duhul a spus Bisericii din Laodiceea: „Să fie cald sau frig”.

Să ne întoarcem puțin asupra celor două aspecte ale căldurii și ale frigului despre care v-am vorbit mai sus. Există o căldură care vine de la Soare și o alta

care vine de la Marte. Există un frig care vine de la Saturn și un altul care vine de la Pământ. Soarele reprezintă căldura însuflețitoare, iar Marte focul pasiunilor care distruge totul. Saturn reprezintă frigul inteligenței, al înțelepciunii, iar Pământul frigul separării și al morții. Frigul este deci reprezentat de Saturn și de Pământ, iar căldura de către Soare și Marte; iar Luna reprezintă starea călduță. În sfârșit, tot ceea ce Luna atinge este vag, neinteresant, plicticos, iar oamenii aflați sub influența Lunii sunt indolenți, nehotărâți, nedeterminați, se află în bătaia vântului. Nu trebuie să rămânem în această stare călduță, ci trebuie să lucrăm ca să ne reîncălzim sau să ne răcim. Eu vorbesc aici, bineînțeles, despre latura bună a căldurii și a frigului... Ca să te răcești, trebuie să urci cu greu culmile, adică să reflectezi, să meditezi. Ca să te reîncălzești, trebuie să cobori puțin în vale alături de frații și surorile tale. Înțelepciunea ne răcește ființa, iar iubirea ne-o reîncălzește.

Dar nu trebuie să rămânem mereu reci sau calzi în timpul vieții noastre. Acela care este rece trebuie să știe în aceeași măsură să devină cald, și invers. Prin această trecere de la un pol la celălalt, el își găsește echilibrul, descoperă viața ce se găsește în această mișcare a urcării și a coborârii. Acela care va rămâne veșnic în frig sau în căldură nu va evolua deloc, totul se va sfârși în cazul lui. Ce faceți când doriți să fierbeți câteva legume? Puneți cratița pe foc, dar o re- trageți după un anumit timp. De ce nu lăsați să ardă totul? Fiindcă sunteți înțelepți. Dacă veți simți iubire pentru cineva, va fi bine; dar înțelepciunea vă spune să nu mergeți prea departe, fiindcă nu este de dorit. Dacă va crește în voi căldura, din cauza unui bărbat sau a unei femei, * să nu lăsați cratița pe foc! Mă înțelegeți, nu-i

asa?... Caldura iubirii este binevenita, dar cu conditia sa fie echilibrata prin frigul intelepciunii.

Acum, sa revenim la zodiac. Am vorbit deja intr-un capitol precedent despre cele șase axe pe care le formează fiecare constelație cu aceea careia îi este diametral opusă: sunt axele Berbec- Balanță, Taur-Scorpion, Gemeni-Săgetător, Rac-Capricorn, Leu-Vărsător, Fecioară-Pești, și am observat faptul că vorbele adresate de Duh Bisericii din Efes și Smirna sunt cu adevărat în legătură cu axele Berbec-Balanță și Taur-Scorpion. Fiecare Biserică careia Duhul i s-a adresat, este astfel legată de una dintre axele zodiacului. Vă gândiți că există șapte Biserici și că nu există șapte axe. Ba da, există exact șapte, dar ultima nu a fost indicată în zodiac. Cea de-a șaptea axă este aceea care trece transversal prin centrul roții zodiacului; ea este punctul de plecare pentru un nou ansamblu al celor șase principii.

Există mai multe reprezentări simbolice ale roții și, printre acestea există roata înaripată. În roata înaripată, aripile reprezintă tocmai cea de-a șaptea axă în jurul careia roata zodiacală se mișcă de-a lungul spațiului. Această a șaptea axă este forța care le pune în mișcare pe celelalte șase. Există și roțile pe care le-a văzut Iezechiel: „Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare câte o roată la fiecare dintre cele patru fețe ale lor. Aceste roți, după înfățișarea lor, parcă erau de cristolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele erau parcă vârate una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părți și în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg și de o înălțime înfricoșătoare și aceste obezi la toate patru

erau pline de ochi de jur împrejur” (Iezechiel 1: 15-19). Aceste patru roți reprezintă zodiacul.

Dar să revenim la cuvintele pe care Duhul le adresează Bisericii: „Tu nu ești nici rece, nici fierbinte. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc”. Veți vedea acum că acest pasaj poate fi interpretat cu ajutorul axei Vărsător-Leu.

Leul este un semn de foc, își are domiciliul în Soare. Este cea de a cincea casă astrologică, aceea care corespunde perioadei celei mai călduroase din lunile iulie și august. Leul reprezintă inima care este legată de căldură, de sânge, de viață. Este inima cosmică, inima lui Dumnezeu de unde au ieșit toate creaturile vii, tot ce există în univers. Deci, cea de a cincea casă astrologică este casa iubirii, a copiilor, a creației sub toate formele. La cealaltă extremitate a axei, Vărsătorul este guvernat de Saturn care domnește asupra temei. Vărsătorul este reprezentat de un bătrân, Saturn (chiar dacă Saturn nu este singurul maestru al Vărsătorului, mai este și Uranus), care posedă înțelepciunea și care, simbolic, varsă apa pentru toate creaturile. Cei doi poli ai axei sunt iubirea și înțelepciunea, căldura văilor și frigul înălțimilor.

Să vedeți acum ce înseamnă aurul, hainele albe și alifia. Pentru alchimiști, aurul este legat de soare, el reprezintă condensarea razelor solare. Aurul încercat de foc reprezintă forțele binefăcătoare proiectate asupra Leului, inima universului. El este iubirea. De altfel, etimologia subliniază aceste corespondențe între leu, inimă și iubire. În ebraică, inimii i se spune „lev” și

leului »lavi“; în bulgară și în rusă, leului i se spune „ev“ și iubirii „liubov“, rădăcină pe care o regăsim în englezescul „love“ iar în germană „liebe“, este iubirea și „lowe“ este leu.

„Hainele albe“: hainele albe, care sunt adeseori menționate în Apocalipsă, sunt și ele simbolice. Culoarea albă este sinteza tuturor celorlalte culori și în Știința Inițiatrică a avea haine albe înseamnă să ai lumină, adică înțelepciunea care este sinteza tuturor virtuților așa cum lumina albă este sinteza tuturor culorilor. Mai numim de asemenea aceste haine spirituale „aura“. Prin aura noastră, această haină spirituală care este țesută cu înțelepciune, suntem recunoscuți în lumea invizibilă (A se vedea volumul 6 din Opere Complete: „Aura“).

„Alifie de ochi ca să-ți ungi ochii“: alifia despre care se vorbește în acest text, este Uranus, adică adevărul, care este legat de ochi. În Inițierile din antichitate, Uranus era reprezentat sub forma unui ochi ce zbura deasupra unui ocean. Nu vă gândiți la faptul că Inițiații Antichității nu cunoșteau existența planetei Uranus, ea fiind descoperită de către Herșel. Anticii o cunoșteau: în limba greacă era numită Uranos (cerul).

Astfel Soarele ne aduce viața, iubirea, Saturn ne aduce înțelepciunea pentru a ne îmbrăca și Uranus ne permite să vedem adevărul. Biserica din Laodiceea se considera bogată („Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie“.), Spiritul care se știe mizerabil, sărac, orb și gol este sfătuit să cumpere aur, haine albe și o alifie pentru ochi. Acest lucru dovedește că, pentru a obține iubirea, înțelepciunea și adevărul, trebuie lucrat cu axa Vărsător-Leu, altfel vom rămâne săraci, goi și orbi.

Spiritul mai spune Bisericii: „Eu pe câți îi iubesc (Leu), îi mustru și îi pedepsesc (Vărsător)”. Acela care iubește, este Soarele care își are domiciliul în Leu; cel care muștră, este Saturn, dar și Uranus care aduce numeroase tulburări; și amândoi au domiciliul în Vărsător. Dacă Cerul care ne iubește, ne muștră, o face de-a lungul evenimentelor care ne sunt destinate și peste care domnește Saturn. Atunci când vedem venind dojenile lui Saturn, trebuie să știm că Dumnezeu este acela care se manifestă prin intermediul lui (Saturn este planeta sefirotului Binah unde domnesc cei Douăzeci și patru de Bătrâni care prezidează destinele. A se vedea Cap. 7: Cei Douăzeci și patru de Bătrâni și cele patru Animale sfinte”). Pentru a fi iubiți, trebuie să ne aflăm în Leu și în Vărsător, între Saturn, bătrânul Adam, și Soarele, Hristos, acela care este născut din tribul lui Iuda, fiu al lui Iacob. Iacob avea doisprezece băieți care au fost strămoșii celor douăsprezece triburi ale lui Israel, fiecare dintre aceste triburi fiind legat de un semn zodiacal; acela a lui Iuda corespunde Leului, iar din tribul lui Iuda s-a născut Iisus Hristos.

Spiritul mai spune: „Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe scaunul Lui”. Nu există un alt tron decât acela al Leului pe care stă Soarele, Hristos. Hristos este simbolic reprezentat de către Soare, inima care răspândește sângele său, iubirea sa în întreg universul. Deci, acela care va învinge ura și moartea (frigul interior) va domni pe tronul lui Dumnezeu.

Cap. 7 - Cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru animale sfinte

„După acestea m-am uitat și iată o ușă era deschisă în cer și glasul cel dintâi - glasul ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine — mi-a zis: Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea. Îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva. Și cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de jasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu cu înfățișarea smaraldului. Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur. Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. Și înaintea tronului ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul.

Iar în mijlocul tronului și împrejurul tronului patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi și ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă asemenea vițelului, a treia ființă avea fața ca de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care zboară. Și cele patru ființe având fiecare dintre ele câte patru aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur și pe dinăuntru, și odihnă nu au, ziua și noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnului Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine”.

Apocalipsa 4: 1-9

Această viziune a celor Douăzeci și patru de Bătrâni așezați pe tronuri și a patru ființe vii, cele patru Animale sfinte, nu o putem înțelege decât cunoscând Arborele cabalistic al Vieții, Arborele sefirotic. O ușă se deschide în cer și vocea care i se adresase deja sfântului Ioan, îi spune acum: „Suie-te!” Descrierea

făcută celor Douăzeci și patru de Bătrâni arată că el s-a ridicat până la nivelul celui de-al treilea sefirot, Binah, căruia îi aparține ordinul angelic al Aralimilor, pe care creștinii îl numesc Tronurile. Apoi, el vede cele patru Animale sfinte și descrierea pe care o face ne spune că el a avut acces la primul sefirot, Kether, căruia îi aparține ordinul angelic al Serafimilor: Hayot Ha-Kodeș. Deci, sfântul Ioan s-a desfătat în spirit până la regiunile cele mai splendide ale creației.

Cei Douăzeci și patru de Bătrâni și cele patru Animale sfinte stau în fața tronului lui Dumnezeu pentru a-L slăvi și a-L proslăvi. Dar pe Dumnezeu - Însuși, sfântul Ioan nu îl descrie și nu îl numește. El spune doar: „îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva. Și cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de jasp și de sardiu”. Nu putem da o idee despre Dumnezeu decât prin imagini de lumină. De pe tron iradiază lumina și șapte lămpi strălucesc puternic în fața lui: șapte lămpi care sunt cele șapte spirite ale lui Dumnezeu.

Regăsim această imagine în Zohar unde se spune: „șapte lumini sunt în Prea înalt și acolo locuiește Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, Cel mai Misterios dintre Misterioși, Cel mai Ascuns între Ascunși: Ain Sof”. Ain Sof (adică: nesfârșit, nelimitat) sau Ain Sof Aur (adică: lumină nesfârșită) este numele pe care cabaliștii îl dau Absolutului, chintesenței celei mai sublime a Divinității, iar cele șapte spirite sunt cele șapte lumini: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Deoarece culorile luminii analizate cu ajutorul prisme au o valoare simbolică: ele reprezintă diferențierea luminii primordiale, a lui Dumnezeu. Pentru că lumina se desparte în șapte culori, cifra șapte este considerată cifra totalității și o regăsim deseori în Apocalipsă: cele

șapte biserici, cele șapte peceti, cele șapte lumânări, cele șapte stele...

Cei Douăzeci și patru de Bătrâni care stau în fața tronului lui Dumnezeu, sunt îmbrăcați în haine albe și poartă pe cap coroane de aur. Hainele albe și coroanele de aur sunt simboluri ale luminii spirituale ce emană din entitățile sublimе. Veșmântul alb este corpul de slavă. Cât despre coroană, în măsura în care este un obiect placat deasupra capului, ea desemnează o materie sublimă care nu este nici corp fizic, nici cap, ci o emanație a spiritului, a înțelepciunii, a atotputerniciei sale. Această coroană este din aur, și aurul conform simbolurilor spirituale nu este altceva decât lumină condensată.

1. Ehieh
Kether - *Coroana*
Metatron

Hayot Ha-Kodeş – *Serafimii*
Reşit Ha-Galgalim - *Primele vâртеjuri (Neptun)*
Ain Sof Aur

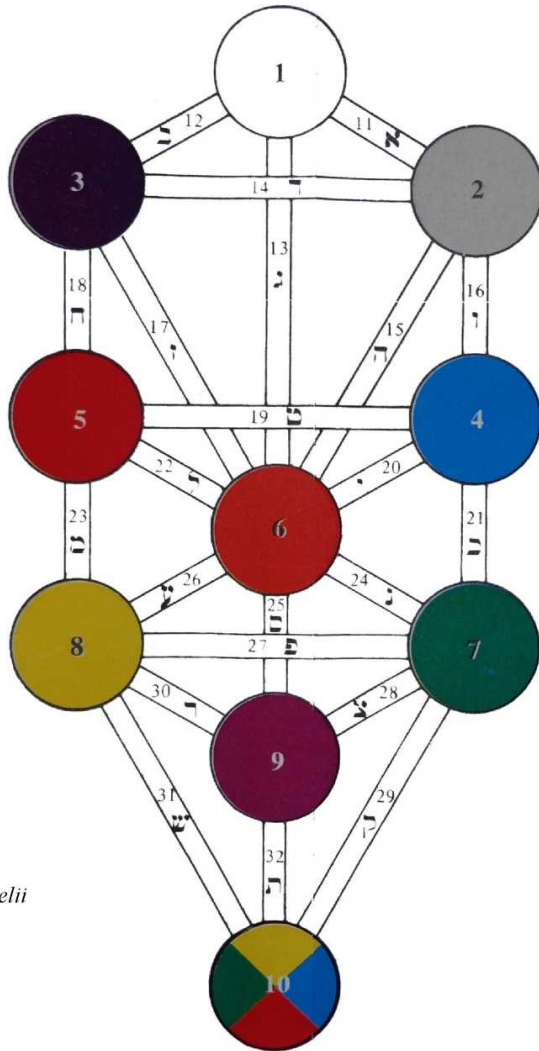
3. Iehova
Binah - *Inteligența*
Tafkiel
Aralim – *Tronurile*
Şabtai - *Saturn*

5. Elohim Gibor
Gheburah - *Forța*
Kamael
Serafim - *Puterile*
Maadim - *Marte*

6. Eloha ve Daath
Tiferet - *Frumusețea*
Mihail (*Mihael*)
Majahim - *Virtuțile*
Şemeş - *Soarele*

8. Elohim Tebaot
Hot - *Slava*
Rafail (*Rafael*)
Bnei Elohim - *Arhanghelii*
Kohav - *Mercur*

POMUL VIEȚII

2. Iah
Hohmah – *Înțelepciune*
Raziel
Ofanim - *Heruvimii*
Mazaloth - *Zodiacul (Uranus)*

4. El
Hased - *Mila*
Tadkiel
Hahmalim - *Stăpâniile*
Tetek - *Jupiter*

7. Iehova Tebaot
Neţah - *Victoria*
Haniel
Elohim - *Principatele*
Noga - *Venus*

9. Şadai El-Hai
Iesod - *Fundamentul*
Gavriil (*Gabriel*)
Heruvim - *Îngerii*
Levana - *Luna*

10. Adonai Meleh
Malkut - *Împărăția*
Sandalfon
Işim - *Oamenii perfecți*
Holam Iesodoth - *Pământul*

ARBORELE SEFIROTIC

Cei Douăzeci și patru de Bătrâni sunt prezentați în Cabală ca Domni ai destinelor. Nimic din ceea ce fac oamenii nu le scapă, nici o faptă, nici un sentiment, nici un gând. De asemenea, ei au dreptul de a recompensa sau de a pedepsi creaturile după cum merită. Destinul unei ființe după moartea sa sau în viața următoare depinde de hotărârile lor, acestea fiind fără drept de apel. De aceea cei Douăzeci și patru de Bătrâni sunt aceia care într-un alt paragraf îi spun lui Dumnezeu: „Zicând: Mulțumim Ție Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel ce ești și Cel ce erai și Cel ce vii, că ai luat puterea Ta cea mare și împărățești. Și neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea celor morți ca să fie judecați și să răsplătești pe robii Tăi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari și să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul” (Apocalipsa 11: 17-18) (Iezechiel 1: 4-14).

Cât despre cele patru Animale sfinte care locuiesc în sefirotul Kether, ele sunt cele patru principii ale materiei. Dumnezeu Absolutul este o entitate de neconceput, nesesizabilă, este posibil să ai o idee despre el numai prin intermediul manifestării sale; și manifestarea lui Dumnezeu este materia pe care a făcut-o să iasă din El însuși, căci materia este de origine divină, iar la acest grad de puritate și de subtilitate este necunoscută, neperceptibilă, căci ea este una cu spiritul. Această materie primordială este simbolizată prin cele patru Animale sfinte care sunt rădăcinile celor patru elemente: taurul reprezintă pământul; vulturul, apa; omul, aerul și leul, focul. Profetul Iezechiel le descrie în viziunea sa. Aceste creaturi sunt de o asemenea măreție încât lor le este dat să îl glorifice pe Dumnezeu. Zi și noapte Dumnezeu

este preamărit de gura Serafimilor care nu încetează să repete: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine”. Ei însuși sunt numiți sfinți și nu încetează să sărbătorească sfințenia lui Dumnezeu.

De ce oare cea mai lungă proslăvire pe care creaturile l-o pot adresa lui Dumnezeu este aceea de a celebra sfințenia Sa? Evident, în limbajul obișnuit, s-a vorbit atât de mult și pe nedrept despre sfinți și sfințenie încât s-a pierdut adevărata semnificație a acestor cuvinte. În realitate, sfințenia este o calitate a luminii. Anumite limbi slave au termeni care exprimă această corespondență exactă. În bulgară, de exemplu, sfântului i se spune „svetia”, sfințeniei „svetost”; lumina se numește „svetlina” și lumea „svet”. Vedem astfel cum sfințenia este legată de lumină. Sfințenia este deci prin excelență calitatea lui Dumnezeu pentru că El este lumină pură și cu ajutorul luminii a creat lumea. Și dacă o ființă umană poate fi numită sfântă, este numai în măsura în care ea posedă lumina ce strălucește în planul mental superior, adică adevărata inteligență, adevărata înțelepciune.

Cele patru Animale sfinte reprezintă deci cele patru elemente, dar ele nu trebuie confundate cu cele patru elemente ce constituie universul nostru: ele sunt deasupra lucrurilor pe care noi le putem percepe cu ajutorul celor cinci simțuri sau cu ajutorul aparatelor perfecționate. Cele patru elemente pe care le cunoaștem aici sub aparența focului, aerului, apei și pământului, nu sunt decât reflectări palide ale condensării grosolane ale materiei ce se află în înalt, în sefirotul Kether. De aceea, pentru a avea acces la sefirotul Kether, trebuie să atingem un grad de evoluție excepțional. Foarte puține ființe au reușit, cele

mai multe nu au putut reveni în corpul fizic. Sefirotul Kether este o regiune unde toate formele se șterg, de aceea cel care ajunge până aici dispare. La contactul cu el, este consumat și devine el însuși foc. Aceia care au revenit, și s-a întâmplat foarte rar acest lucru, nu au putut să o facă decât printr-o favoare specială a Cerului, care le-a dat să absoarbă un element, a cărui proprietate este aceea de a proteja corpul fizic.

Dacă sfântul Ioan nu a dispărut în timpul acelor extaze pe care le-a descris în Apocalipsă, înseamnă că el a primit acest element. Cartea pe care îngerul i-a dat-o să o mănânce spunând: „la-o și mănânc-o și va amări pântecele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea” (Apocalipsa 10:9) (Iezechiel 3: 1-3) (Isaia 6: 6-7) este tocmai simbolul acestui element capabil de a proteja corpul fizic. Profetul Iezechiel vorbește de asemenea despre o carte pe care un înger i-a dat-o să o mănânce. Acest element mai este simbolizat de către cărbunele aprins pe care Serafim l-a pus pe buzele lui Isaia.

Îngerii celor patru elemente, Serafimii, sunt deci cei mai înalți în ierarhiile angelice și numai în mod excepțional creaturile umane au avut acces până la ei. De aceea când ne adresăm îngerului aerului, îngerului apei, îngerului focului sau îngerului pământului, nu putem atinge decât entitățile luminoase care dirijează această apă, acest vânt, acest foc și acest pământ fizic pe care noi le cunoaștem. Nu trebuie să confundăm îngerii care supraveghează cele patru elemente ale lumii fizice cu cei patru mari îngeri care sunt principiile materiei. Focul pe care îl cunoaștem nu este adevăratul foc; focul, aerul, apa și pământul cele adevărate sunt în înalt și dacă se întâmplă să acționeze pe pământ, o fac prin entități intermediare

cărora le comandă. De aceea când sfântul Ioan descrie cataclismele care sunt pe cale să se abată asupra pământului, el arată cum cele patru Animale sfinte dau ordine elementelor planului fizic.

„Și am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele șapte peceti și am auzit pe una dintre cele patru ființe zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi. Și m-am uitat și iată un cal alb și cel care ședea pe el avea un arc...

„Și când a deschis pecetea a doua, am auzit zicând, pe a doua ființă: Vino și vezi. Și a ieșit alt cal, roșu ca focul și celui ce ședea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ...

„Și când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia ființă, zicând: Vino și vezi. Și m-am uitat și iată un cal negru și cel care ședea pe el avea un cântar în mâna lui...

„Și când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul ființei a patra zicând: Vino și vezi. Și m-am uitat și numele celui ce ședea pe el era: Moartea; și iadul se ținea după el; și li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ” (Apocalipsa 6: 1-8).

Cei patru cai călăriți de patru cavaleri sunt un simbol al catastrofelor declanșate de către îngerii celor patru elemente din înalt, fiindcă acești îngeri sunt atât de puternici, încât nu trebuie decât să facă un semn pentru ca alte forțe să intre în acțiune și să distrugă pământul. De ce oare oamenii nu înțeleg că tot ceea ce provoacă are consecințe și că nu pot continua să încalce imprudent legile naturii și să tulbure lucrarea acestor patru elemente? Prin faptele lor, dar și prin gândurile și sentimentele lor, prin atitudinea anarhică, ei provoacă forțe ale naturii care sfârșesc prin a

reacționa pentru a repune totul în ordine. Natura nu este ceva inert, insensibil cu care avem dreptul de a face ce vrem. De fiecare dată când oamenii depășesc limitele a ceea ce ea poate suporta, ea ripostează.

Dar ceea ce vă spun aici despre pământ este adevărat și pentru fiecare individ. Dacă nu știți să întrețineți relații bune cu cele patru elemente din voi(cu pământul, corpul; cu apa, inima; cu aerul, intelectul; cu focul, sufletul și spiritul) veți avea de trecut prin mari încercări. V-am dat metodele de lucru cu cele patru elemente, încercați să le găsiți și să le aplicați. Obișnuiți-vă să vă legați de îngerii celor patru elemente și veți simți că ați pătruns, în sfârșit, în splendoare și armonie (A se vedea volumul 13 din Opere Complete, Cap. 4).

Cap. 8 - Cartea și mielul

„Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă pecetile ei? Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Iată a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.

Și am văzut, la mijloc, între tron și cele patru ființe și în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea

pe tron. Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe din aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecetea ei, fiindcă ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul”.

Apocalipsa 5: 1-9

Descriind viziunea sa despre cele patru Animale sfinte și cei Douăzeci și patru de Bătrâni, sfântul Ioan dezvăluie misterele sefiroților Kether și Binah. Următoarea viziune, aceea a mielului înjunghiat care învăluie cele patru Animale și cei Douăzeci și patru de Bătrâni care declară că el este singurul demn să deschidă cartea, ne introduce în misterele sefirotului Hohmah, cel de-al doilea sefirot.

Hohmah este regiunea lui Hristos, a doua persoană din Trinitate, Fiul. Tatăl a rostit la început Cuvântul. Toate elementele prin care a fost creată lumea se găsesc în Hohmah. Aceste elemente sunt simbolizate de cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Hohmah este alfabetul cosmic datorită căruia a fost scrisă cartea Creației. De aceea primele lucruri spuse de sfântul Ioan în Evanghelia sa au fost: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut...” Cuvântul este Hristos, cel așezat la dreapta Tatălui. El este leul lui Iuda care a dobândit dreptul de a deschide cartea. El este acela care apare sub aspectul „Mielului înjunghiat”, căci mielul este o altă înfățișare a lui Hristos, a Fiului lui Dumnezeu care a fost sacrificat înainte de creația lumii (Apocalipsa 13:8).

Cele șapte coarne pe care el le poartă sunt șapte raze, fiindcă din punct de vedere simbolic coarnele reprezintă lumina care țâșnește din capul unei ființe spirituale. De aceea Moise și alți Inițiați au fost reprezentați cu coarne.

Hristos este Mielul divin, spiritul de iubire care atrage, apropie și susține. El este iubirea care a fost așezată ca bază a creației; el este acela care s-a sacrificat pentru a impregna cu sângele lui, acest fluid divin, materia creației. El este legătura, cimentul care asigură coeziunea universului, care menține împreună atomii, moleculele, „literele” acestei imense cărți. Peste tot, în pietre, în stele, iubirea este aceea care susține proiectul. Iubirea este forța cea mai mare din univers, de aceea ea este singura demnă de a-i descifra secretele.

O tradiție relatează că Arhanghelul Raziel, care este arhanghelul lui Hohmah, i-a transmis lui Adam cartea conținând secretele creației, dar această carte i-a fost luată după Izgonire. Cabala reprezintă o tentativă de regăsire a secretelor acestei cărți.

V-am spus că nu putem descifra Apocalipsa dacă nu cunoaștem tradiția inițiatică. Alchimia, astrologia, magia, Cabala și chiar cărțile Tarotului care reprezintă rezumatul unei științe milenare, sunt necesare pentru a interpreta imaginile Apocalipsei.

A doua carte a Tarotului, de exemplu, numită Marea Preoteasă, reprezintă o femeie așezată, ținând pe genunchii săi o carte deschisă, ascunsă parțial de un fald al mantiei sale. Această carte deschisă este expresia dualității (cele două jumătăți ale cărții) în timp ce cartea închisă reprezintă unitatea, este ceea ce nu se manifestă, Absolutul. Cartea deschisă le reprezintă pe amândouă, polarizate în pozitiv și negativ, cu scopul

de a se manifesta. Această manifestare, această polarizare este Natura, așa cum o denumesc Inițiații.

Marea Preoteasă care ține cartea deschisă pe genunchii săi, este deci Mama Natură și cartea este rezumatul său. Da, această carte care conține toate secretele pe care Dumnezeu le-a scris, este Natura, Femeia cosmică, Isis, căreia numai Inițiatul îi este demn de a-i ridica vălul, descifrându-i misterele.

Cap. 9 - Cei 144.000 de servitori ai domnului

„După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu. Îngerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea. Zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunțile lor, pe robii Dumnezeului nostru. Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii de pecetluiți, din toate semințiile fiilor lui Israel: Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiți”.

Apocalipsa 7:1-8

V-am mai spus că pentru a putea interpreta Apocalipsa sunt necesare cunoștințe în diferite domenii: alchimie, astrologie, cabală, etc. Dacă nu avem aceste cunoștințe, vom face greșeli foarte mari. Câți nu au crezut și mai cred încă despre foc că va cădea într-o zi din Cer pe pământ și nu vor fi cruțați decât cei o sută patruzeci și patru de mii de aleși! Pe pământ trăiesc mai multe miliarde de oameni și dintre aceștia nu vor scăpa de această pedeapsă îngrozitoare decât o sută patruzeci și patru de mii?... Ce spaimă pentru toți! Dar vă spun încă o dată, acest pasaj este simbolic, și pentru a-l interpreta trebuie să apelăm la noțiuni astrologice.

Se spune: „După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului...” Aceste patru unghiuri ale pământului unde stau cei patru îngeri, sunt cele patru puncte cardinale ale spațiului între care este înscris zodiacul. Zodiacul este reprezentat aici de cele douăsprezece triburi ale lui Israel, adică de fiii lui Iacob. Amintiți-vă conferința pe care am ținut-o cu mulți ani în urmă, despre cele douăsprezece munci ale lui Hercule arătându-vă corespondențele care există între aceste munci, cei doisprezece fii ai lui Iacob și cele douăsprezece constelații zodiacale.

Când și-a părăsit casa natală, Iacob a adormit o noapte cu capul pe o piatră. În timpul nopții, el vede o scară pe care urcau și coborau îngerii, și în vârful acestei scări stătea Dumnezeu, care i-a spus: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. Urmașii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului și tu te vei întinde la

apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi, și se vor binecuvânta întru tine și întru urmașii tăi toate neamurile pământului” (În cartea Genezei, Iacob este numit și Israel) (A se vedea în „Zodiacul, cheie a omului și a universului” (colecția Izvor. Nr. 220), Cap. 10) (Geneza 28: 13-15). Urmașii lui Iacob sunt deci cele douăsprezece triburi ale lui Israel care constituie, simbolic, poporul lui Dumnezeu și ele sunt în relație cu cele douăsprezece constelații zodiacale. Cercul zodiacului este imaginea totalității spațiului, și în această totalitate fiecare constelație are calități și funcții bine determinate. V-am arătat că vorbele rostite de Iacob copiilor săi, în momentul morții, îi pune pe fiecare în legătură cu un semn zodiacal.

Importanța numărului doisprezece apare în mod special în acest pasaj. În fiecare trib, cei 12000 de aleși sunt însemnați printr-o pecete pusă pe frunte, și înmulțit cu 12, care reprezintă numărul triburilor, rezultă 144000. O mare importanță îi este acordată în egală măsură numărului doisprezece și în descrierea Ierusalimului celest la sfârșitul cărții Apocalipsei. Ierusalimul celest are douăsprezece fundații, douăsprezece porți păzite de doisprezece îngeri, pereții săi au douăsprezece mii de stadii de înălțime, 144000 de metereze și pe uși sunt înscrise numele celor douăsprezece triburi ale copiilor lui Israel. Există deci o legătură strânsă între cei 144000 de aleși și Noul Ierusalim. Este același simbol al vieții perfecte, reprezentată în primul caz sub forma unui ansamblu de servitori ai lui Dumnezeu și în al doilea caz, sub forma unui oraș. Un oraș reprezintă o colectivitate de ființe și în acest oraș fiecare ființă poate fi interpretată ca un adăpost, ca un edificiu. Este ceea ce Iisus dorea să

exprime atunci când a spus: „Sunteți templul Dumnezeuului celui viu”.

Acela care dorește cu adevărat să progreseze vede deschizându-se în fața lui un adevărat câmp de acțiune. Aceste activități sunt reprezentate simbolic prin cele douăsprezece munci ale lui Hercule care sunt și ele legate de cele douăsprezece semne zodiacale. Este deci un adevărat drum de parcurs, drum care i-ar permite discipolului să deschidă încet-încet cele douăsprezece porți și să devină el însuși Noul Ierusalim, cetatea de lumină unde nu există nici întuneric, nici boli, nici moarte.

Ce reprezintă oare acest semn al celor dreپți, care este prezentat ca o pecete pusă în frunte? Ființele alese, selecționate, poartă o marcă, este adevărat, dar nu este vorba despre o marcă pusă la întâmplare de un înger în exteriorul ființei. Omul însuși este acela care, prin munca sa, prin înălțimea lui spirituală, înscrie un asemenea semn pe fruntea sa. De câte ori nu v-am spus: totul se înregistrează, și faptele noastre, sentimentele, gândurile noastre lasă urme nu numai asupra noastră, ci mai ales în interiorul nostru. Întreaga noastră ființă este impregnată, modelată, aranjată de manifestările vieții noastre psihice. Da, este o lege: de fiecare dată când manifestăm bunătate, dreptate, răbdare, iubire... le vom înscrie în noi, și nu numai că le înscriem, dar ele zămislesc în jurul nostru un fel de câmp magnetic care atrage din spațiu forțe binefăcătoare ce ne protejează. Și astfel putem spune că un înger pune o pecete pe fruntea noastră.

Totul la Școala Divină se întâmplă ca și la școlile terestre: când un student reușește la un examen, el primește o diplomă care îi deschide anumite uși și îi dă

noi perspective. Ei bine, și voi, când reușiți să treceți cu succes peste o încercare a vieții, primiți o diplomă, dar nu este o hârtie ca diplomele universitare care pot fi rupte, arse, șterse sau furate. Este vorba despre o diplomă care se imprimă în planul subtil, pe fața voastră, pe corpul vostru, în întreaga voastră ființă, și nimeni nu poate să v-o ia. Spiritele naturii care știu să citească această diplomă, vă vor aprecia, vă vor proteja, vă vor ajuta. Da, această diplomă vie are emanații puternice și luminoase. Aceasta este pecetea imprimată pe fruntea servitorilor lui Dumnezeu.

Deci este inutil să vă îngrijorați să știți dacă sunteți printre cei 144000 aleși! Trebuie să lucrați. Favoarea Domnului nu cade la întâmplare pe oricine, ci numai asupra creaturilor care au meritat acest lucru prin lucrarea lor spirituală (A se vedea volumul 26 din Opere Complete, Cap. 5, partea a 5-a).

Cap. 10 - Femeia și balaurul

„Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască. Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coroane, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când îl va naște. Și a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o

hrănească pe ea acolo, o mie două sute și șaiszeci de zile”.

Apocalipsa 12: 1-7

Putem face o legătură între acest text și pasajul din Geneză în care șarpele o ademenește pe Eva să comită păcatul, convingând-o să mănânce din fructul oprit. Din punct de vedere al symbolismului Arborelui sefirotic, Eva, principiul feminin, corespunde sefirotul lesod, Luna (a se vedea planșa cu arborele sefirotic). lesod este o regiune apropiată de Malkut, Pământul, și dacă nu este legat de Tiferet, Soarele, el se va trezi expus numai influențelor terestre, chiar subterane. Căci sub pământ locuiesc klifoții, sefiroții negri, forțele răului, simbolizate de către șarpe sau balaur. Și este ceea ce i s-a întâmplat Evei: dacă șarpele, care s-a strecurat în apropierea ei, a reușit să o seducă, adică să o antreneze spre regiunile subterane care îi aparțin, înseamnă că ea nu s-a legat de Tiferet, de Soare (A se vedea Opere Complete, Vol. 32, Cap. 6: „Izgonirea omului și înălțarea sa”).

Femeia descrisă de sfântul Ioan este, dimpotrivă, provenită din sefirotul lesod - din moment ce are luna sub picioare - ea s-a înălțat până la Tiferet, fiind învăluită de soare. Capul îi este încoronat cu douăsprezece stele, pentru a simboliza că ea a primit și lumina primilor sefiroți. În fața acestei femei se ridică un balaur cu zece coarne (cei zece sefiroți negri numiți și klifoți), cu șapte capete (cele șapte planete în manifestările lor inferioare), purtând diademe; balaurul reprezintă, deci, Arborele sefirotic inversat. Există prinți ai întunericului așa cum există și prinți ai luminii, de aceea balaurul poartă diademe. Dar cu toată puterea sa, el nu poate triumfa asupra femeii. Spre deosebire de Eva, ea scapă de influența lui.

Ori, această femeie este însărcinată și balaurul așteaptă nașterea copilului, pentru a-l devora. Din punct de vedere simbolic, copilul reprezintă venirea unei ere noi, și balaurul, forțele întunecate care se opun acestei veniri, pentru că se opun evoluției umanității și încearcă să nimicească copilul încă din fașă. Această idee este exprimată și mai departe prin imaginea desfrânatei așezată pe o fiară cu șapte capete și zece coarne ca și balaurul. Ceea ce dovedește că este vorba despre același simbol: lumea întunericului - reprezentată de către sefiroții infernali și marea desfrânată - care se opune lumii pline de lumină, reprezentată de către sefiroții superiori și de femeia încoronată cu stele.

Vă întrebați poate, acum, de ce în ambele cazuri este vorba despre o femeie. Pentru că principiul feminin posedă cheia relațiilor dintre materie și această realizare ce se poate face atât pentru bine cât și pentru rău. Femeia are calitatea de a aduce pe lume copii, dar un copil reprezintă și o materializare în alte planuri, psihic sau spiritual. Aceleași legi guvernează în toate planurile. Există în natura femeii această posibilitate de a emana particule foarte subtile, o materie eterică ce poate servi la încarnarea ideilor, a proiectelor, dăruindu-le un corp.

Deci femeile sunt acelea care hotărăsc ce idei vor să pună în practică. Pe fruntea mării desfrânate stă scris: „Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului”. Această imagine a desfrânatei purtând o inscripție pe frunte, exprimă clar proiectele pe care ea este pe cale să le înfăptuiască. La aceste realizări doresc femeile de pe pământ să se asocieze? Ele trebuie să știe că urmându-și orientările pe care le au, dețin în mâinile lor salvarea sau pierzania

umanității. Da, femeile trebuie să devină conștiente de imensa lor putere și să înțeleagă că, dacă nu există în planul arhetipurilor din înalt decât o femeie, Femeia (Apocalipsa 17: 1-7) cosmică, învăluită de soare și încununată de stele, ele se pot uni la rândul lor, pentru a forma o singură femeie care va aduce pe lume noua viață simbolizată, la sfârșitul Apocalipsei, prin coborârea Ierusalimului celest.

Câți credincioși, spiritualiști nu au disprețuit femeia, fără să știe că din cauza acestui dispreț ei nu puteau realiza împărăția lui Dumnezeu pe pământ! Poate credincioșii vor fi furioși din cauza cuvintelor mele, dar acesta este adevărul: mulți dintre ei au prezentat femeia ca pe o ființă inferioară, lovită de toate viciile, o creatură a Diavolului care ar trebui izgonită. Ei nu își dau seama că asemenea atitudine nu reușește decât să influențeze negativ femeile: neîncetând să le acuze că sunt ușurate, cochete, cheluitoare, lipsite de scrupule, seducătoare, prefăcute, etc... ei nu fac altceva decât să creeze condițiile ca ele să descopere toate aceste lucruri. Unii au sfârșit chiar prin a vedea în ele încarnarea desfrânatei care purta pe frunte inscripția: „Babilonul cel mare, izvorul tuturor urâciunilor”, atunci când ele pot deveni, dacă li s-ar revela toate posibilitățile lor și li s-ar crea toate condițiile, femeia învăluită de soare și încununată de stele care va aduce pe lume împărăția lui Dumnezeu, Noul Ierusalim.

Iată, nu trebuie să uitați niciodată că împărăția lui Dumnezeu pe pământ nu se va realiza decât prin intermediul femeilor, fiindcă numai femeia posedă materia cu ajutorul căreia aceasta va putea prinde contur. Vedeți deci câte mentalități trebuie schimbate!

Cap. 11 - Arhanghelul Mihail zdrobește balaurul

„Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el”.

Apocalipsa 12: 7-10

Balaurul este numele pe care tradiția l-a dat principiului cosmic al răului. Această entitate colectivă a fost de asemenea prezentată ca o armată de îngeri rebeli care s-au revoltat împotriva Domnului sub conducerea șefului lor Lucifer. Acestei armate a răului, i se opune Arhanghelul Mihail cu miliția sa celestă.

De ce Mihail? Tradiția spune că, atunci când Lucifer s-a declarat egalul lui Dumnezeu și a dorit să îl detroneze, un alt arhanghel revoltat de acest orgoliu, i s-a adresat întrebându-l: „Mi (cine) ka (este ca) El (Dumnezeu)?” adică: „Cine este ca Dumnezeu?” Și atunci el a fost numit Mihail și pus în fruntea armatei celeste. În Arborele sefirotic, Mihail este arhanghelul sefirotului Tiferet, sefirot al soarelui, al luminii care luptă împotriva întunericului.

Există întotdeauna pe pământ ființe silitoare care au dus o luptă fără sfârșit împotriva balaurului. Dar până în prezent, nimeni nu a reușit să îl învingă, căci această luptă nu este treaba oamenilor: ei nu au nici talia, nici anvergura, nici puterea, nici metodele pentru a reuși. Numai o entitate celestă, Arhanghelul Mihail este capabil să învingă balaurul. Toți aceia care și-au imaginat că erau suficient de puternici pentru a pona război împotriva răului, au fost învinși. Căci răul este o

forță cosmică extrem de puternică. Este o greșeală să crezi, așa cum au făcut-o mulți, că puterile răului sunt la fel de mari ca și cele ale binelui și că Diavolul este o entitate formidabilă care poate ține piept lui Dumnezeu, pe vecie. Dar pentru oameni, el este într-adevăr invincibil.

Veți spune: „Dar atunci, nu mai este nimic de făcut?” Ba da, dacă reușim să ne angajăm zilnic în armata binelui, în armata copiilor lui Dumnezeu. În ziua în care această armată va fi suficient de numeroasă, entitățile întunericului vor fi cu adevărat învinse. Ele nu își vor putea exercita activitatea răufăcătoare decât dacă sunt alimentate de lăcomia și de dorințele inferioare ale oamenilor. Dar într-o bună zi, ele vor fi zdrobite, distruse de forțele cosmice ale binelui al căror simbol este Arhanghelul Mihail. Da, căci Arhanghelul Mihail este o entitate adevărată și el va fi capul acestui egipt format din toți marii Maeștri și discipolii Fraternității Albe Universale. Și când spun „discipolii Fraternității Albe Universale” îi înțeleg pe toți aceia care lucrează pentru lumină, indiferent de religia sau mișcarea spirituală căreia îi aparțin.

La momentul potrivit, Arhanghelul Mihail se va ridica pentru a-l zdrobi pe Balaur cu ajutorul armatei sale de îngeri de lumină (A se vedea volumul 15, Opere Complete, Cap. : „Adevăratele arme: iubirea și lumina”). El va realiza ceea ce de milenii oamenii nu încetează să îl roage pe Creator. De aceea noi trebuie să ne legăm de el, pentru a-i putea cere protecția și posibilitatea de a lucra alături de el pentru a-i întâri victoria. Lumina va triumfa asupra întunericului, este prezis și așa se va întâmpla; atunci, de ce să nu participați și voi la acest eveniment, consacrându-vă zilnic energiile luminii, frumuseții, fraternității?

Cap. 12 - Balaurul aruncă apă împotriva femeii

„Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul. Și femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa. Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură”.

Apocalipsa 12: 13-16

Ca să poată scăpa de șarpe, femeii i se dau două aripi ale marelui vultur. Din punct de vedere simbolic, tradiția opune balaurului, șarpelui care se târăște pe pământ, pe vulturul care zboară foarte sus pe cer. Pentru a prigoni femeia, șarpele proiectează „apă ca un râu, ca să o ia apa”. Această apă nu are în realitate nici o legătură cu apa fizică, ea reprezintă forța șarpelui, energiile lui. Apa este simbolul vieții; toate energiile care circulă în univers sunt prezentate ca o apă, un fluid care susține și alimentează viața. Chiar dacă este o creatură decăzută, și șarpele posedă o viață iar această apă pe care o proiectează el pentru a înghiți femeia este expresia vieții lui. Pură sau poluată, apa reprezintă întotdeauna viața; fie că este vorba despre viața divină, viața angelică, viața umană sau viața infernală, ea reprezintă întotdeauna viața.

Imaginea râului este aceea care ne ajută cel mai bine să înțelegem această idee. Râul își are izvorul pe înălțimi, pe munte, și își termină parcursul de mii de kilometri, mult mai departe, în mare. Când apa

țâșnește din izvor, este cristalină, delicioasă, hrănitoare. Dar încet-încet, coborând, ea traversează tot felul de regiuni de unde adună resturi și gunoaie. De aceea, când ajunge în mare, nu mai este decât un lichid bun doar pentru a uda grădinile și a face să trăiască tot felul de gănganii (Din punct de vedere simbolic, scorpionul are aceeași semnificație ca șarpele și balaurul. A se vedea Vol. 11 din Opere Complete, la sfârșitul Cap. 19).

În același fel, râul vieții țâșnește din tronul lui Dumnezeu, strălucitor și pur. El coboară traversând toate regiunile universului unde îi hrănește și îi hidratează pe locuitori: Serafimii, Heruvimii, Tronurile, Dominațiile, Puterile, Virtuțile, Principatele, Arhanghelii, Îngerii și în sfârșit Sufletele elogiante, adică Profeții, marii Maestri, Inițiații. Dar când acești curenți puternici ajung mai jos, în regiunile oamenilor obișnuiți, se întâmplă exact la fel ca în cazul râului care coboară din munte și pe care oamenii de pe malurile lui nu încetează să îl polueze.

În planul mental, în planul astral ca și în planul fizic, oamenii neștiutori nu încetează să își arunce murdăriile în acest râu al vieții care, la sfârșit, nu mai este altceva decât o mlaștină: fiecare este obligat să absoarbă deșeurile aruncate de ceilalți, tot ceea ce emană din instincte, din ranchiună, din lăcomiile nestăpânite. Dar fie ea pură sau poluată, această viață ce vine de la Dumnezeu este tot viață, chiar și atunci când coboară până în regiunile subterane unde îi hrănește pe locuitori. Altfel, cum ar putea să supraviețuiască aceste entități pe care noi le numim demoni?...

Cele două extremități ale râului, izvorul din munte și vărsarea în mare, reprezintă deci cei doi poli opuși ai

vieții psihice: supraconștiința și subconștientul, Cerul și Infernul. Fiindcă în mod tradițional, printre alte semnificații simbolice, bineînțeles, marea este adeseori considerată, din cauza caracterului său dezorganizat și haotic, prăpastie fără fund, ca loc unde se nasc și se dezvoltă forțele întunecate, entități răufăcătoare ca Leviathan, monstrul marin menționat în cartea lui Iov (Iov 3:8) (A se vedea Opere Complete, volumul 7, pag. 96).

Apa pe care balaurul o scuipă reprezintă doar o parte a forțelor pe care acesta le proiectează pentru a putea captura femeia. Este apă, este viață, dar în forma ei inferioară. Ori, această apă este absorbită de pământ, ceea ce este tot un simbol. În sfârșit, voi știți că în planul fizic cele patru elemente se pot întări sau se pot neutraliza reciproc. Ei bine, la fel se întâmplă și în planul psihic. Și în planul psihic, pământul poate absorbi curenți negativi. De aceea v-am dat exerciții de făcut cu pământul. Dacă vă simțiți tulburați, traversați de forțe negative, vă puteți alungi pe pământ, faceți o mică gaură, puneți în ea degetul și cereți entităților care lucrează acolo, în pământ, să vă elibereze de acești curenți negativi.

Pământul salvează femeia înghițind râul pe care balaurul l-a aruncat spre ea; la fel, pământul ne poate salva absorbind curenții răufăcători pe care natura noastră inferioară - care este adevăratul balaur - îi proiectează pe noi. Evoluția societății face ca oamenii să aibă din ce în ce mai puține contacte cu pământul, și este păcat, deoarece acești curenți sunt mereu binefăcători pentru psihic. De mai multe ori, am sfătuit unele persoane care suferă de neliniște, de obsesii, să muncească pământul, căci săpatul, plivitul, plantarea pot fi practice, ca o terapie. Vedeți voi, încă o dată,

simbolul Apocalipsei este în legătură cu problemele vieții zilnice.

Cap. 13 - Fiara care urcă din mare și fiara care urcă din pământ

„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei: - nume de hulă. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare. Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară. Și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea? Și i s-a dat ei gură să grăiască semeții și hulă și i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni. Și și-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer...”

Apocalipsa 13: 1-7

„Și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur. Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor. Și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să

facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață. Și i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei. Și ea îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei”.

Apocalipsa 13:11-17

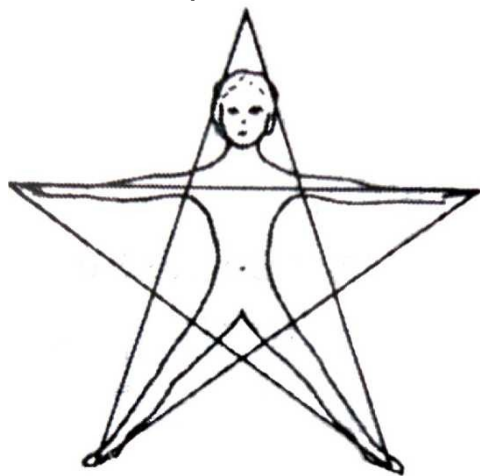
Învins de Arhanghelul Mihail și de milițiile celeste, balaurul a fost aruncat pe pământ și în mare: „Vai vouă pământului și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt”. Și aici el primește ajutorul celor două fiare: aceea care urcă din mare și aceea care urcă din pământ, căci din punct de vedere simbolic, apa și pământul reprezintă regiunile care nu au fost încă vizitate și organizate de către spirit, adică natura inferioară.

Conform Științei Inițiatice, există de o parte o entitate cosmică a răului numită după caz: Satana, Lucifer, Fiara, etc., și pe de altă parte rezervoare de forțe întunecoase, răufăcătoare, formate din acumulările de gânduri, de sentimente, de fapte rele înfăptuite de oameni. Aceste rezervoare sunt numite „egregoruri”, dar evident, așa cum există egregoruri ale întunericului, există și egregoruri ale luminii formate prin acumulări de gânduri, de sentimente și de fapte bune ale oamenilor. Clarvăzătorii care au văzut egregorurile întunericului, spun că ele au forma unor animale sălbatice. Fiara care urcă din mare și cea care urcă din pământ sunt asemenea egregoruri. Balaurul își dăruiește puterea acestor fiare, dar ele întăresc și

puterea balaurului antrenându-i pe locuitorii pământului să îl venereze și să hulească numele Domnului.

Despre a doua fiară care urcă, sfântul Ioan spune că numărul său este șase sute șaiszeci și șase. Și acest număr a dat naștere la tot felul de interpretări. Câți oameni, în loc să încerce să îi înțeleagă symbolismul, s-au grăbit să afle care este personajul istoric, care este doctrina sau ideologia care o reprezintă. Acest lucru a variat cu epoca: a fost Nero, apoi protestantismul, Napoleon, Hitler, comunismul... Dar acest număr este un simbol: de trei ori șase, numărul șase în trei lumi.

Pentru a înțelege numărul șase, el trebuie studiat în raport cu numărul cinci. Cinci este numărul omului atunci când îl desenăm cu brațele și picioarele depărtate: el se înscrie în steaua cu cinci colțuri, în pentagramă. Numărul cinci reprezintă omul care s-a descotorosit de latura animală, simbolizată prin coadă. Numărul șase este deci numărul animal. Vedeți deci cât este de important pentru discipol să lucreze pentru a instala în el numărul cinci. Cum? Cu ajutorul celor cinci virtuți ale pentagramei: înțelepciunea, iubirea, adevărul, bunătatea, dreptatea.

Trecerea de la animal la om s-a făcut prin trecerea de la șase la cinci; și nu este ușor, fiindcă natura umană este atât de aproape de natura animală cu toate instinctele și poftele sale! Târâm cu noi tot trecutul nostru animal: grosolănia (Apocalipsa 12: 12) (A se vedea Opere Complete, volumul 2, capitolul „Dacă nu muriți, nu veți trai”) unora, brutalitatea, cruzimea, lăcomia sau senzualitatea altora... Acum, problema constă în a lucra asupra calităților psihice și spirituale, cu scopul de a reuși să ținem piept tuturor tendințelor instinctive. Aceasta este problema pe care trebuie să o rezolvăm cu toții.

Evident, această natură animală este puternică pentru că ea este foarte veche: milenii întregi i-au fost necesare pentru a se exersa și pentru a se întări, fiindcă ea a trăit în condiții foarte grele. Priviți animalele cu toate greutățile pe care trebuie să le înfrunte pentru a putea supraviețui, a-și găsi hrana, a-și găsi un adăpost, a-l păstra, a-și crește puii și a-i apăra de celelalte animale. Cum ați vrea ca trăind în asemenea condiții, natura noastră instinctivă să fie acum dulce și răbdătoare?... Dar ceea ce trebuie să mai știți, este că ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, și trebuie să cerem înțelepciunii, inteligenței, să-și manifeste calitățile pentru a echilibra această forță formidabilă pe care toți o avem în noi și pe care Apocalipsa o numește: Fiara. Unde căutați voi această Fiară? La ceilalți? Nu, ea se află în fiecare dintre noi. Ea există în exterior, în colectiv, este de înțeles. Dar, adevărata înțelegere este aceea de a afla că ea se află în noi, ea este natura inferioară.

Deci, vedeți că este necesar să devenim conștienți de importanța acestei lucrări pe care noi trebuie să o facem asupra naturii inferioare cu armele intelectului,

ale sufletului și spiritului. Altfel, ce credeți voi? Că Fiara vă este recunoscătoare că ați hrănit-o sau servit-o? Gândiți-vă! Ea va sfârși prin a vă devora... priviți ce se spune despre marea desfrânată care era așezată pe fiara cu zece coarne și șapte capete: „și cele zece coame (care sunt, simbolic vorbind, cei zece sefiroți negri) pe care le-ai văzut și fiara o vor urî pe desfrânată, o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc” (Apocalipsa: 17: 16). Ei da, dacă nu suntem atenți, sfârșim întotdeauna prin a fi făcuți bucățele de către natura inferioară după ce am reîncălzit-o, am hrănit-o și am măgulit-o!

Cap. 14 - Cina nuntii mielului

„Și am auzit ca un glas de mulțime multă și ca un vuiet de ape multe și ca un bubuit de tunete puternice zicând: Aliluia! pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Atotțiitorul, împărățește. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-l dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și mireasa Lui s-a pregătit. Și i s-a dat ei să se înveșmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinților. Și mi-a zis: Scrie: Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului!”

Apocalipsa 19: 6-9

„Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei”.

Apocalipsa: 21:2

„Și a venit unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte cupe pline cu cele din urmă șapte pedepse, și a grăit către mine zicând: Vino să-ți arăt pe mireasa, femeia Mielului. Și m-a dus pe mine, în duh, într-un

munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu”.

Apocalipsa 21: 9-10

O mare sărbătoare se pregătește în cer: nunta Mielului. Soția Mielului este Noul Ierusalim. Evident, marea majoritate a oamenilor vor fi surprinși să vadă că această soție este o cetate, ei nu sunt pregătiți să intre într-o asemenea viziune a lucrurilor, căci modul în care ei trăiesc și concep o căsătorie este foarte îndepărtat de ceea ce este în realitate o căsătorie adevărată: uniunea a două mari principii cosmice, eternul masculin și eternul feminin, unde își are originea tot ceea ce există în univers.

Da, căsătoriei, adevărata căsătorie așa cum au înțeles-o cei mai mari Inițiați, este uniunea celor două mari principii masculin și feminin: spiritul și materia. Această uniune este o lucrare a spiritului asupra materiei cu scopul de a da naștere unei vieți perfecte. Materia este opacă, inertă, fără formă și spiritul va veni spre ea pentru a-i reda viața, lumina, expresivitatea. Spiritul este atât de subtil și insesizabil încât el are nevoie de o materie pentru a se concretiza și a se condensa. Când spiritul a reușit să facă materia mult mai subtilă, când materia a reușit să condenseze spiritul, ele vor realiza o unitate, o fuziune extraordinară. În aceasta constă adevărata căsătorie.

Mielul a cărui nuntă a fost sărbătorită, este un simbol al lui Hristos, al spiritului, iar soția este cetatea terestră, simbolizată de materia care, prin fuziunea cu el, va deveni Ierusalimul celest, cetatea Domnului. Iar dacă pe pământ sărbătorim o căsătorie cu o masă unde invitații poartă haine festive, și în planul spiritual nunțile sunt însoțite simbolic de o sărbătoare unde trebuie să purtăm haine de ceremonie. Pentru discipol,

această sărbătoare poate avea loc zilnic, căci în fiecare zi se sărbătoresc nunțile spiritului și ale materiei, din Cer și de pe pământ: zilnic, noi oamenii, ne putem uni cu lumea divină cu ajutorul hainelor luminoase ale aurei (A se vedea Vol. 8, Cap., 8: „Adevărata căsătorie”) (A se vedea Vol. 6, capitolul despre „Aură”).

Deci, fiți atenți astfel ca să puteți fi prezenți și să participați la sărbătorile pe care le dă Dumnezeu, Mama divină și toate ierarhiile angelice. Credeți că este suficient să dorești să fii admis ca să reușești? Ei bine, nu, pentru a fi admis trebuie să îndeplinești anumite condiții. Și dacă vă prezentați așa, fără să fiți pregătiți, veți avea aceleași pățanii ca acest om despre care vorbește Iisus într-o parabolă: el s-a prezentat la sărbătoare fără roba de ceremonie și nu a fost acceptat (Matei 22: 11-14). Roba este tocmai simbolul calităților, al stărilor interioare pe care ar trebui să le dezvoltăm pentru a putea participa la sărbătoarea nunții Mielului.

Acum, poate că nu veți fi invitați să vă așezați în capul mesei, la dreapta Stăpânului casei, dar acest lucru nu este foarte important: chiar și la celălalt capăt al mesei, merită să avem un loc pentru a participa la sărbătoare.

Cap. 15 - Balaurul legat pe mii de ani

„Și am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani. și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de

ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme”.

Apocalipsa 20: 1-4

Balaurul a fost deci doborât de către Arhanghelul Mihail și miliția celestă, și acum iată-l înlănțuit și aruncat în adâncuri pentru mii de ani. Apoi va fi lăsat să iasă pentru puțin timp. Ce înseamnă acest lucru, că răul va domni din nou pe pământ?... Nu, pentru că în acești mii de ani sub pământ, Balaurul nu va fi lăsat așa fără să facă nimic: vor fi unii care se vor ocupa de el. Cum? Ei bine, îl vor educa. Îi vor aduce pedagogi care îl vor pune să facă o bună practică... Și vor fi chiar pedichiuriști, manichiuriști și dentiști care îi vor scurta ghearele și dinții, îi vor lua veninul făcându-l inofensiv! Da, există jos, sub pământ, ateliere care îl vor face să suporte câteva tratamente pentru a-l curăța puțin. Altfel, la ce ar servi să închizi un balaur câteva mii de ani? Când ar ieși, ar face aceleași stricăciuni, aceleași ravagii. Un balaur nu se transformă dacă nu este un pic ocărât. De aceea ființele care își cunosc foarte bine meseria de educator se vor ocupa de el. Îi vor spune: „Ah, este rândul tău acum. L-ai zăpăcit destul pe oameni. Vei primi câteva lecții bune”.

Este contrar înțelepciunii divine să ucizi creaturile sau să le lași inactive. Pentru Inteligența Cosmică, nici lenea, nici moartea nu trebuie să existe. Peste tot se manifestă activitatea și viața. De aceea este prevăzut ca ființele, chiar și cele mai decăzute. Balaurul, diavoli, să se poată într-o bună zi întoarce spre Dumnezeu. Nu mă credeți? Cu toate acestea este adevărat. Oamenii sunt de o asemenea cruzime încât nu doresc ca diavoli să se amelioreze! Ei gândesc că aceștia trebuie să ardă în Infern pentru totdeauna. Ei bine nu, Dumnezeu vrea să îi cumințească și să îi facă să vină spre El. Dar cum

El are o răbdare nemărginită, nu este deloc grăbit și de aceea mai există încă diavoli care îi tulbură pe oameni. Dar se spune că va veni o vreme în care diavolii nu îi vor mai putea tulbura pe oameni, ei vor fi anihilați, și această epocă se apropie.

Vă întrebați cum de știu toate acestea. Le știu pentru că pur și simplu le-am citit. Unde?... În orice caz, nu în cărțile scrise de oameni, în ele găsim prea multe greșeli, multă incoerență, și eu nu-mi pierd timpul citindu-le. Acum nu citesc decât Cartea naturii vii. Și în această carte am descoperit că iubirea de Dumnezeu, viața lui Dumnezeu coboară până în profunzimile pământului și ale prăpăstiilor. Chiar și acolo, mai rămân câteva particule de viață care permit creaturilor ce locuiesc aceste regiuni să supraviețuiască. Iar dacă viața Domnului coboară până acolo, de ce aceste creaturi să nu aibă posibilitatea să fie salvate?

Deci nu omorâm Balaurul, dar nu îl lăsăm nici într-o inerție, îl educăm. Sau îl mâncăm!... Da, luați Talmudul și veți citi că pe fundul oceanelor trăiește un monstru marin, Leviathan, care este simbolul răului; și se spune că în ultima zi, el va fi capturat, dezmembrat, sărat și pus la conservat spre bucuria celor drepti. Trebuie să înțelegeți acest lucru. Da, astfel stă scris, deci priviți acum la ospățul care îi așteaptă pe cei drepti: carnea lui Leviathan, ce deliciu, ce bucurie în perspectivă! Dacă ar trebui înțelese aceste lucruri ad literarii, mulți oameni ar fi dezgustați. Trebuie interpretat acest paragraf, dar cum?... Din moment ce Leviathan care este un monstru trebuie să devină ospățul celor drepti, acest lucru înseamnă că trebuie să învățăm cum să folosim răul, căci el devine o hrană, adică o sursă de bogății și de binecuvântări.

Deci, este clar: răul poate fi îmblânzit, cloroformat, folosit, tranșat chiar pentru a putea fi mâncat, dar nu poate fi ucis. Atunci, cel mai bun lucru este să învățăm să îl folosim. Iată un nou mod de a înțelege acest simbol al Balaurului.

Cap. 16 - Noul cer și noul pământ

„Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este”.

Apocalipsa 21:1

De ce un nou cer și un nou pământ?... Dacă luăm această frază ad-litteram, ne putem întreba dacă Dumnezeu este obligat să-și reînceapă creația și de ce?... Oare ea a îmbătrânit? Pământul, da, la limită putem înțelege că a îmbătrânit puțin pentru că el este alcătuit din materiale care se oxidează, se descompun și cu trecerea timpului este posibil să fie necesară înlocuirea lor. Dar cerul, care în principiu este alcătuit din materie pură, luminoasă, incoruptibilă, veșnică, cum ar putea îmbătrâni? Totuși, în Geneză stă scris că după ce a creat cerul și pământul, „Dumnezeu a văzut că acestea erau bune”. Cum se face că acum El descoperă că ele nu sunt cum ar trebui și este obligat să le refacă? Acest lucru nu este în favoarea perfecțiunii sale. Apoi, așteptând ca lucrările să fie terminate, unde vor fi găzduiți oamenii, mulțimea de îngeri și arhangheli? Ce neliniște și ce harababură în cer! Iată alte griji pentru Dumnezeu... Nu, este absurd, suntem obligați să interpretăm acest text altfel.

Prin cuvântul „cer”, trebuie să înțelegem un lucru, și prin cuvântul „pământ” trebuie înțeles un alt lucru. În limbajul simbolic, cerul reprezintă partea spirituală a

omului, domeniul gândului, al proiectelor, iar pământul reprezintă domeniul concretizării, al realizării în materie. La fel cum în cosmos, cerul și pământul reprezintă o unitate, și în ființa umană ele sunt legate. Un „nou cer” înseamnă idei noi, o înțelegere, o percepție, o filozofie nouă care antrenează un „nou pământ”, adică atitudini noi, comportamente noi și un nou mod de viață. Capul este în cer și picioarele sunt pe pământ. Picioarele sunt cele care ascultă de comanda capului, căci picioarele aleargă acolo unde capul are deja câteva proiecte de realizat. Deci, este vorba despre comportament, conduită, modul de acțiune al oamenilor care se vor modifica din cauza schimbărilor din cap, adică o nouă filozofie.

Dar acest nou cer pe care Dumnezeu este pe cale să îl creeze este cu adevărat nou? Ei bine, nu, el se află aici dintotdeauna, dar pentru oameni el va fi nou. Căci, deși el este aici, oamenii nu îl văd și în ziua în care îl vor descoperi, evident că el va fi nou... pentru ei!

Un nou cer și un nou pământ... în realitate, nici nu știm ce înseamnă acest cuvânt „nou”. Să luăm ca exemplu un fluviu, numele îi rămâne același: Dunărea, Sena sau Tamisa, dar oare apa care curge în el, nu se reînnoiește mereu? Și soarele care este același în fiecare zi, este mereu nou pentru că emanațiile sale, radiațiile sale sunt diferite de fiecare dată. Ceea ce este nou, este viața, conținutul. Dacă sunteți capabili să mergeți suficient de departe, de sus, dincolo de tot ceea ce reprezintă conținătorul, pentru a intra în conținut, în viață, veți vedea că totul este în permanență nou, și cerul și pământul.

Deci, noul cer și noul pământ, aceasta înseamnă că nivelul de conștiință al oamenilor se ridică până la un anumit grad unde vor descoperi ceea ce a existat

Întotdeauna, dar pe care nu l-au văzut încă niciodată. Soarele a existat mereu, dar majoritatea oamenilor nu sunt conștienți. Din moment ce nu se bucură, nu îl contemplă, nu îl simt ca pe o ființă vie, inteligentă, cu care ar putea intra în legătură, și nu își doresc să devină asemenea lui, înseamnă că nu l-au descoperit încă și că ei se găsesc tot în vechiul cer, bătrân, viermănos, putred.

Să nu vă imaginați acum că trebuie să așteptați tulburări cosmice pentru a cunoaște noul cer. Începând de astăzi îl puteți locui. De fiecare dată când veți hrăni gânduri și sentimente curate, când veți lupta pentru un înalt ideal, veți fi într-un cer nou și acest cer nou antrenează obligatoriu un nou pământ. Fiindcă acela care îmbrățișează o filozofie sublimă este obligat să își schimbe comportamentul, modul de a acționa. Toate metodele pe care le învățați aici privind nutriția, respirația, munca, creațiile copiilor, relațiile cu oamenii și cu întreg universul, înseamnă noul pământ. Atunci, ce așteptați pentru a intra?

Din păcate, s-ar părea că nu sunt prea mulți candidați și că lucrurile trebuie să se petreacă așa cum s-au petrecut cu boul din anecdotă. Doi frați au primit o moștenire de la tatăl lor care tocmai murise și se pregăteau să-și împartă moștenirea. Cel mai tânăr dintre cei doi, care era cam prostănac și avea întotdeauna idei mai ciudate pe care le considera înțelepte, îi spuse fratelui mai mare când sosi momentul împărțirii cirezii de boi: „Din moment ce, de acum înainte vor fi două cirezi, va trebui să construim un grajd nou. Când va fi gata, îi vom lăsa pe boi să aleagă singuri grajdul care le place: aceia care vor merge în vechiul grajd vor fi ai tăi și cei care vor merge în grajdul nou, vor fi ai mei”. Ei bine da, un referendum

al boilor. Fratele cel mare acceptă, și când noul grajd a fost gata au făcut așa cum se înțeleseseră. Dar iată că toți boii s-au îndreptat către vechiul grajd așa cum erau obișnuiți. Un singur bou, un bou bătrân și chior intră în noul grajd. Nu vă mai povestesc ciuda pe care a avut-o fratele mai mic...

Ei bine, acest lucru riscă să fie asemănător cu noul cer și cu noul pământ. Câteodată uni vine să îi spun lui Dumnezeu: „Când Te-ai gândit să construiești un nou cer și un nou pământ, erai la curent cu mentalitatea oamenilor? Ce ai sperat? Pe ce ai contat? Privește, noul cer este nelocuit, nu există nimeni”. Ei da, poate eu sunt singurul, ca acel bou chior care a intrat în grajd, fără să știu de ce. Bineînțeles că nu îi voi spune toate acestea lui Dumnezeu, El știe bine ce face. Poate dorește să afle câți oameni vor intra în noul cer și vor merge pe noul pământ. Eu, în orice caz, nu văd prea mulți și este îngrijorător.

Printre voi există cel puțin unii care se străduiesc să intre în noul cer, adică să accepte o nouă filozofie și să o aplice; și tocmai aplicarea ei înseamnă noul pământ... Da, trebuie să înțelegem lucrurile din punct de vedere simbolic, altfel totul devine fără sens. Cum ați vrea ca cerul și pământul să dispară pentru a lăsa loc unui alt cer și unui alt pământ? Cerul rămâne ceea ce este și pământul la fel (dacă oamenii nu îl vor distruge), ei își vor schimba doar modul de gândire, modul de viață.

Într-un alt pasaj al Apocalipsei stă scris: „și m-am uitat când a deschis pecetea a șasea și s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sângele. Și stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de

vijelie” (Apocalipsa 6: 12-14). În Evangheliile, Iisus a făcut și el o prezicere asemănătoare: „Soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer...” (Matei 24: 29) Cu toate acestea, micuțul nostru pământ este atât de minuscule, încât nu are loc să găzduiască nici măcar o stea, căci o singură stea este mai mare decât el! Cum ne-am putea imagina că ele ar cădea toate dintr-odată asupra lui? Stelele nici măcar nu cunosc acest praf ce se numește pământ unde microbii discută și se ceartă: de ce trebuie să cadă ele asupra lui? Deci, fiți liniștiți, stelele nu vor cădea din cer, dar simbolic vorbind va fi ploaie de stele. Și despre ce fel de stele este vorba?... Oamenii geloși, așezați pe pedestale pe care nu merită să stea. Cu noul cer și cu noul pământ își vor pierde rangul, celebritatea.

Și „soarele care se va întuneca”? El reprezintă filozofia care domnește acum în lume, o filozofie care, îndepărtându-se de adevărata Știință Inițiativă, a devenit atât de intelectualizată, încât nu ar putea rezolva noile probleme pe care le prezintă viața. Este vorba despre soarele de care se agață oamenii, acesta se va întuneca.

Cât despre lună, care reprezintă domeniul religiei, și ea își va pierde claritatea, adică religiile oficiale, care s-au clădit pe baze greșite, pe superstiții, pe prejudecăți, pe fanatisme, își vor pierde influența și autoritatea.

Se spune de asemenea că: „Vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului”. Acest lucru înseamnă că Hristos va veni în gând, în intelectul oamenilor. Căci norii, care se găsesc în domeniul aerului, reprezintă gândurile: formele lor, pe care vântul nu încetează să le modifice, reprezintă expresia lumii mentale. Iată

previziunile lui Iisus și ale sfântului Ioan: nu este vorba despre soarele, luna, stelele și norii pe care le zărim pe cer, ci despre ceea ce ele reprezintă din punct de vedere simbolic în psihicul nostru.

Deci, acum lucrurile sunt clare, nu trebuie să așteptăm sfârșitul lumii în felul în care majoritatea credincioșilor l-au așteptat. De câte ori nu s-a anunțat până acum acest sfârșit... precizându-se chiar și data! Și este o adevărată nebunie, mulți se pregătesc să moară. Dar iată că data trece și lumea continuă să existe. Se produc, bineînțeles, câteva tulburări, dar lumea există în continuare. A existat doar o perioadă care a fost depășită. Trebuie înțeles că „lumea” înseamnă o epocă, fiindcă suntem mereu pe cale să trăim ultimele zile ale unei epoci și primele zile ale unei epoci noi; da, acest lucru trebuie înțeles. Ultimele zile ale lumii, le trăim și acum, pentru că vine o nouă epocă.

Umanitatea nu va dispărea niciodată complet. Oamenii sunt solizi, nu fiți îngrijorați, ei rezistă la toate încercările! Dar curând se vor petrece tot felul de tulburări și de harababuri și toate acestea se vor petrece la sfârșitul unei epoci. De aceea trebuie să ne pregătim pentru a pătrunde în noul cer și să călcăm pe noul pământ.

Cap. 17 - Cetatea sfântă

„Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preț, ca piatra de jaspis, limpede cum e cristalul. Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți doisprezece îngeri și nume scrise

deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Și cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atât cât lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura omenească, care este și a îngerului. Și zidăria zidului ei este de jaspis, iar cetatea este de aur curat, ca sticla cea curată. Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este jaspis, a doua de safir, a treia de halcedon, a patra de smarald. A cincea de sardonix, a șasea de sardiu, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametist. Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr-un mărgăritar. Și piața cetății este de aur curat, și străvezie ca sticla. Și templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Mielul este templul ei. Și cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul. Și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului vor aduce la ea mărirea lor. Și porțile cetății nu se vor mai închide ziua, căci noaptea nu va mai fi acolo. Și vor aduce în ea slava și cinstea neamurilor. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care a dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci

numai cei scriși în Cartea vieții Mielului. Și mi-a arătat, apoi, râul și apa vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al

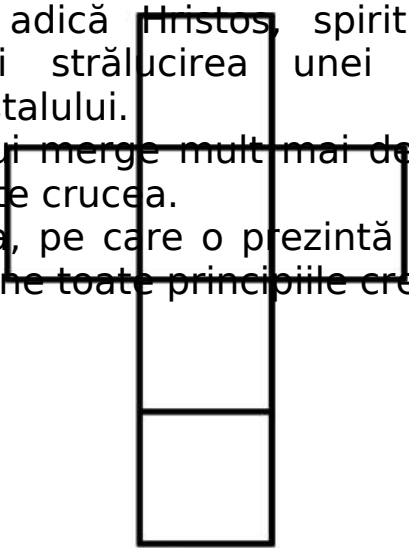
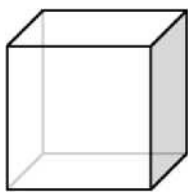
Mielului. Și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor. Nici un blestem nu va mai fi. Și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea și slugile Lui îi vor sluji Lui. Și vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor. Și noaptea nu va mai fi; și nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor”.

Apocalipsa 21-22: 5 Piatra cubică

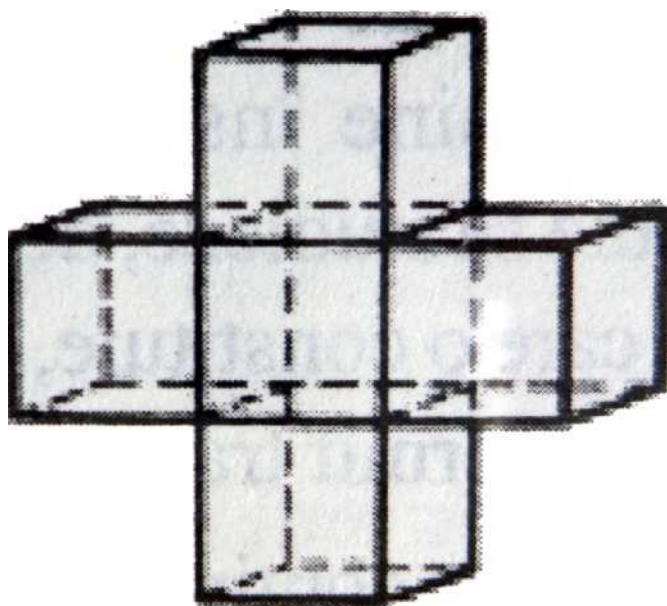
Orașul a cărui descriere o face sfântul Ioan este un cub: „Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă”. În simbolismul cubului, ca și în cel al pătratului, regăsim numărul patru, numărul materiei, căci materia reprezintă cele patru elemente (pământ, apă, aer și foc), cele patru direcții ale spațiului (nord, sud, est, vest) etc. Forma cubică a noului Ierusalim, soția Mielului, subliniază că ea este un simbol al materiei cu care Mielul, adică Hristos, spiritul, se unește pentru a-i dăruia strălucirea unei pietre prețioase, transparența cristalului.

Dar simbolismul cubului merge mult mai departe, căci dezvoltarea cubului este crucea.

Pentru cabaliști, crucea, pe care o prezintă în trei dimensiuni, rezumă și conține toate principiile creației.

Dacă socotiți, veți constata că ea este alcătuită din 22 de fețe. Pe fiecare față este înscrisă o literă a alfabetului ebraic și fiecareia dintre aceste litere îi corespunde, în ordine, una dintre cele 22 de cărți ale Taratului. Crucea este deci o figură simbolică a celor 22 de puteri cu ajutorul cărora Dumnezeu a creat universul.

Creștinismul a pus accentul pe aspectul dureros și tragic al crucii, pe aspectul morții, asociindu-l în esență cu moartea lui Iisus. Dar trebuie să mergem mai departe și să vedem în cruce o semnificație mult mai largă: aceea a materiei în care spiritul coboară ca să o

însuflețească. Bineînțeles, se poate întâmpla ca spiritul să se împotmolească în materie și să adoarmă; dacă nu există suficiente forțe ca să îl însuflețească, această uniune devine mormântul spiritului, și din nefericire este ceea ce se petrece cu anumiți oameni care lasă spiritul să se îngroape în ei. Materia reprezintă crucea pe care spiritul nu încetează să se sacrifice, dar acest sacrificiu nu își are motivația de a exista decât dacă materia se transformă și devine mai vie, mai pură.

Pentru alchimiști, crucea este creuzetul în care ei efectuează toate operațiile asupra materiei în vederea transformării acesteia în aur. Dar, v-am mai spus-o adeseori, pentru adevăratul alchimist, materia care trebuie transformată în aur se găsește în sine însuși: este propria sa materie; el trebuie să studieze, de asemenea, diferitele elemente care o constituie, combinațiile lor și formulele care permit transmutația lor.

Toate elementele conținute în crucea noastră, în materia noastră, trebuie studiate, și la fel cum Dumnezeu a lucrat cu ajutorul crucii vii, cu ajutorul Cuvântului, pentru a zămisi universul, tot așa trebuie să lucrăm și noi cu aceste elemente, să le combinăm ca pe literele unui alfabet ca să ne transformăm ființa în noul Ierusalim. Atâta vreme cât nu am înțeles că omul însuși reprezintă crucea, și că el trebuie să lucreze cu această cruce, nu putem înainta prea mult pe calea evoluției.

Înțelegeți acum faptul că noul Ierusalim nu este un oraș pe care îl vom vedea coborând din cer, așa cum s-au așteptat mulți creștini de două mii de ani încoace, ci este simbolul omului care a lucrat asupra propriei sale materii prin puterea spiritului. Fiindcă toate elementele descrise de sfântul Ioan în arhitectura lui: fundația din

pietre prețioase, porțile din mărgăritare... sunt de asemenea simbolice. Fundația din pietre prețioase

Pietrele prețioase sunt rezultatul unei întregi lucrări de transformare realizată de Inteligența naturii asupra materiei brute pe care pământul o poartă în pântecele lui, ca și cum pământul ar fi dorit nu numai să reflecteze, dar să și concretizeze lumina și splendorile Cerului. De aceea pietrele prețioase au fost considerate în toate religiile ca simbolul virtuților divine. Și dacă ele formează fundația Noului Ierusalim, înseamnă că virtuțile sunt adevărate fundații ale vieții interioare. Pietrele prețioase reprezintă idealul spre care trebuie să tindem prin transmutația materiei brute a instinctelor noastre.

Dar oare câți oameni au înțeles lecția pietrelor prețioase? Ei doresc numai să le posede, atâta tot. Și de mii de ani niște sărmani nenorociți sunt trimiși în străfundurile minelor, în condiții de lucru cu adevărat crude, iar cu ceea ce ei aduc de acolo, se face un adevărat trafic în lumea întreagă, se comit furturi, și chiar asasinate... Și toate acestea se întâmplă pentru ca niște oameni bogați și puternici să aibă posibilitatea să se împodobească cu coroane, coliere, brățări, inele, ace de cravată sau butoni de cămașă pe care strălucesc diamante, rubine, smaralde! Ei bine, iată cât de departe suntem de Ierusalimul celest!

Nu este interzis să iubești pietrele prețioase, nici chiar să dorești să le dobândești, dar cu condiția să știi cum să le apreciezi. Mă veți întreba: „Dar cum trebuie să le apreciem?” Ca pe o legătură cu lumea spirituală. Trebuie să vă concentrați asupra lor, asupra purității lor, a culorilor lor, asupra puterii lor de a lăsa să treacă lumina, apoi să le cereți să pătrundă în voi cu toate proprietățile și virtuțile lor, astfel ca întreaga ființă să

vă fie luminată de mii de străluciri de safire, de diamante, de rubine, de smaralde, de topaze, etc. Iată de ce trebuie să iubim și să căutăm pietrele prețioase. Nu ca să le folosim drept podoabe, ci să fim iluminați și hrăniți de chintesența lor (A se vedea în „Secretele cărții naturii” (Colecția Izvor nr. 216) capitolul XI: „Fundatia Noului Ierusalim: pietrele prețioase”). Porțile din mărgăritare Cetatea sfântă este înconjurată de un zid mare și foarte înalt din jaspis și ea însăși este din aur curat „ca sticla cea curată”, ceea ce înseamnă că ea are transparența și strălucirea luminii. Zidul este o protecție, deci simbolul unei auri puternice care înconjoară omul și îl protejează. Căci acela care posedă o aură puternică este apărat prin strălucirea propriei sale lumini.

În zidurile cetății se deschid douăsprezece porți: trei la nord, trei la sud, trei la est, trei la vest, și se spune că fiecare poartă este un mărgăritar. Cele douăsprezece porți situate în cele patru puncte cardinale sunt încă o reprezentare a celor douăsprezece constelații zodiacale: Berbec, Taur, Gemeni etc. Prin aceste porți trec curenții de forță și entitățile invizibile care lucrează în univers și își deschid drumul, exercitându-și influența. Pe porți sunt înscrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, care după cum am văzut au o legătură cu cele douăsprezece semne zodiacale.

Dar, știți oare că cele douăsprezece porți ale universului se regăsesc în ființa umană? Și care ar fi aceste porți? Cei doi ochi, cele două urechi, cele două nări, gura, cei doi sâni, ombilicul, deci în total fac zece. Cât despre ultimele două, le veți găsi și singuri. Așa cum porțile universului reprezintă un loc de trecere pentru influențele cosmice, porțile corpului nostru fizic

permit, la rândul lor, intrarea forțelor și a spiritelor. Fiindcă omul a fost construit în atelierele Creatorului astfel încât să poată face schimburi cu întreg universul.

Se spune că porțile Noului Ierusalim sunt din mărgăritare. Da, pentru că mărgăritarul, care captează și fixează lumina pe suprafața lui strălucitoare, reprezintă un simbol al purității. Pentru acela care a realizat în el o adevărată lucrare de purificare, porțile servesc la intrarea în legătură cu elementele luminoase și subtile din spațiu. De aceea se spune că un înger stă lângă fiecare poartă. Îngerul reprezintă energia pură și această energie care atrage influențe binefăcătoare, transformă și curenții negativi care doresc să se infiltreze. Îngerii veghează la toate porțile celor care lucrează pentru a face din ființa lor un altar în cinstea Dumnezeuului viu.

Ceva mai departe stă scris: „și templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Mielul este templul ei. Și cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul”. O cetate sfântă, un corp purificat sunt ele însele temple, de aceea alte temple sunt inutile. Nici chiar luna sau soarele nu le sunt necesare, v-am explicat deja: soarele este simbolul intelectului și luna acela al inimii. Omul care va fi locuit de lumina și de iubirea divină nu va mai avea nevoie nici de soare, nici de lună, adică nici de filozofie, nici de religie.

„Și porțile cetății nu se vor mai deschide ziua, căci noapte nu va mai fi acolo”. Când suntem iluminați nu mai există noapte. Ființele iluminate sunt întotdeauna locuite de lumina interioară; pentru ele nu există noapte nici în timpul somnului. Evident, pentru majoritatea oamenilor, este când noapte, când zi: un

moment ei sunt în lumină și apoi intră în întuneric. Dar când iluminarea vine, când Duhul Sfânt îi luminează, nimic nu îi mai poate întuneca.

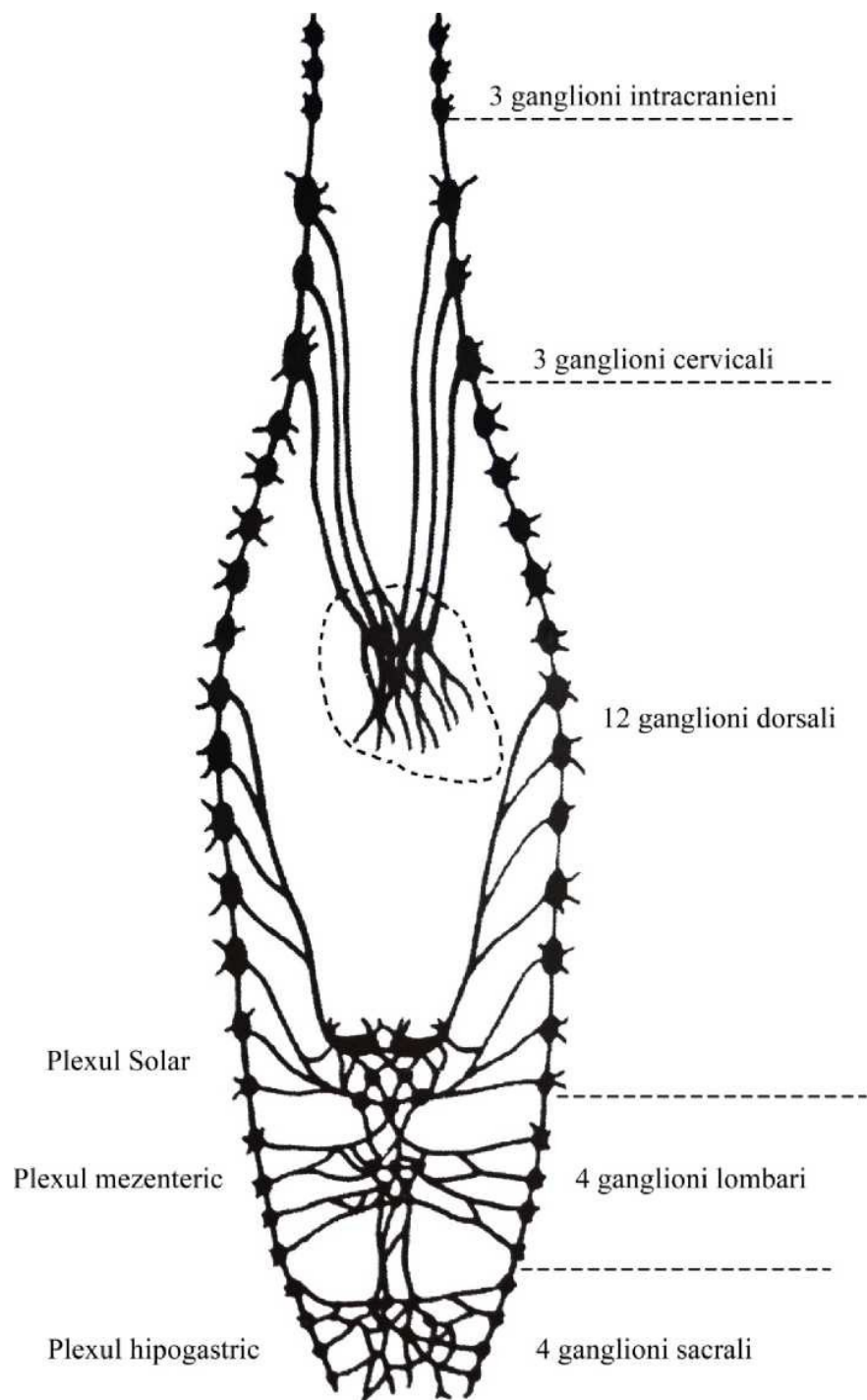
Aceia care au atins acest grad al vieții spirituale sunt înscrși în cartea vie a Mielului. Pe pământ puteți fi membrii unei anume biserici sau confrerii spirituale, dar acest lucru nu înseamnă că veți fi obligatoriu acceptați în înalt. Căci, aici, pe pământ, este ca o sală de așteptare, nu a apărut încă Sfântul Sfinților. Este mult mai greu să fii acceptat în înalt, sunt necesari ani de efort și de lucru, dar odată ce ați fost acceptați, numele vă este înscris și zilnic veți primi ajutor de la prezențele Cerului. Este la fel ca atunci când sunteți înscrși în registrele unei administrații: primiți un salariu, o alocație etc.

Iisus a spus: „Iată, v-am dat puterea să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă va vătăma. Dar nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurați că numele voastre sunt înscrise în ceruri” (Luca 10: 19-20) (A se vedea în „Secretele cărții naturii” (Colecția Izvor nr. 216) capitolul XI: „Porțile Noului Ierusalim: mărgăritarul”). Când numele vostru va sta înscris în cartea vie, nu veți mai fi uitați de Cer, el vă va trimite ajutoare, sănătate și bucurie. Și voi înșivă veți simți că sunteți susținuți, sfătuiți, orientați. Dacă aveți de trecut peste încercări, dacă trebuie să înfrunțați greutăți, fie că ele vor fi mai scurte decât vă așteptați, fie că veți primi forța necesară pentru a le traversa. Iată adevăratele Scrieri, Scrierile vii. Trebuie acum să vă străduiți ca să puteți trece prin porțile Noului Ierusalim, căci odată ajunși aici, totul s-a sfârșit, sunteți salvați! Râul Vieții

În sfârșit, acest oraș de aur curat cu zidurile din jaspis, cu porțile din mărgăritare și cu fundația din pietre prețioase este străbătut prin mijlocul său de „râul vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului”.

Conform Științei Cabalistice, acest râu curge mai întâi în primul sefirot, Kether. Kether se umple, se revarsă și curge în sefirotul următor, Hohmah. Hohmah se umple la rândul său, iar când se revarsă, apa este îndreptată către Binah. Când Binah se umple, apa se revarsă în Hesed... De la Hesed la Gheburah, de la Gheburah la Tiferet, de la Tiferet la Nețah, de la Nețah la Hod, de la Hod la Iesod, râul vieții coboară până la Malkut, pământul. Sefiroții sunt vasele sfinte umplute de sursa inepuizabilă a vieții. Acest râu l-a văzut sfântul Ioan. „Și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor”. Evident, este vorba despre un pom foarte ciudat: cum se face că el este plantat de o parte și de alta a râului și că rodește în fiecare lună? Ca să înțelegem acest simbol al râului și al pomului, trebuie să considerăm din nou cetatea ca pe o imagine a ființei umane. În centrul cetății curge un râu cu un pom pe cele două maluri ale sale, care dă rod în fiecare lună: ei bine, acest centru este plexul solar. Plexul solar face parte din sistemul simpatic despre care v-am vorbit deseori studiindu-l din punct de vedere al Științei Inițiatice. Sistemul simpatic se compune din centrii distribuiți de la creier până la baza șirei spinării și dintr-o parte periferică formată din nervi și din ganglioni reuniți între ei prin rețele de filamente nervoase numite plexuri.

Plexul solar, situat la nivelul stomacului, este unul dintre acestea.

Sistemul Simpatic

Această schemă vă arată cum un anumit curent de energie (râul) coboară de la creier (lumea divină, Cerul), străbătând coloana vertebrală, prin intermediul a douăsprezece perechi de nervi și ganglioni dorsali (rădăcinile pomului), și care alimentează plexul solar (pomul vieții care se găsește în mijlocul cetății). Iar dacă acest pom produce de douăsprezece ori fructe, înseamnă că și el se află în legătură cu zodiacul în care fiecare semn posedă particularități specifice.

Adam și Eva care, în grădina Edenului, au gustat din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului, au trebuit să suporte boala și moartea. Fructele Pomului Vieții, care sunt calitățile și virtuțile constelațiilor zodiacale, trebuie să servească în schimb la vindecarea popoarelor și cu aceste fructe trebuie deci să ne hrănim. Acestea sunt în ordine: Berbecul, activitatea; Taurul, sensibilitatea și bunătatea; Gemenii, gustul studiului; Racul, percepția lumii invizibile; Leul, noblețea și curajul, Fecioara, puritatea; Balanța, sensul echilibrului cosmic;

Scorpionul, înțelegerea vieții și a morții; Săgetătorul, legătura cu Cerul;

Capricornul, dominația propriei ființe și a altora; Vărsătorul, fraternitatea și universalitatea; Peștii, sacrificiul. Iată calitatea fructelor Pomului vieții. Și chiar frunzele Pomului, spune sfântul Ioan, servesc la vindecarea națiunii. Deci, nu numai fructele au proprietăți beneficătoare, ci și frunzele, florile și rădăcinile... În Pomul Vieții, nimic nu este inutil, toate elementele sunt beneficătoare și pot face miracole.

În Cetatea sfântă, care este omul nou inspirat de către noul învățământ, cele două imagini ale râului și pomului reprezintă iubirea și înțelepciunea. Râul înseamnă iubirea, iar pomul așezat pe cele două maluri

ale sale reprezintă înțelepciunea, căci înțelepciunea are două maluri, în timp ce iubirea, care este una singură, trece pe sub amândouă. Înțelepciunea se află în exterior și ea acumulează lucruri, pentru că ea reprezintă conținătorul, în timp ce iubirea care este în interior, reprezintă conținutul. Iată de ce pomul îmbrățișează râul. Pomul și râul sunt în cetate așa precum iubirea și înțelepciunea se află în omul care studiază și aplică adevăratul învățământ. Noul Ierusalim nu va putea exista decât dacă există râul, iubirea, și pomul, înțelepciunea. Atunci când iubirea și înțelepciunea vor domni, va fi împărăția lui Dumnezeu pe pământ și nu va mai exista noapte fiindcă lumina se va găsi în fiecare ființă. Venirea Noului Ierusalim

Noul Ierusalim este deci modelul vieții perfecte. De ani de zile eu nu încetez să vă vorbesc despre el, dar fără să îl menționez în mod special, de teamă să nu vă gândiți: „Ah, mereu aceleași referințe la religia ebraică!” Dar nu se poate să nu observăm că această viziune descrisă de sfântul Ioan este, prin bogăția și frumusețea simbolurilor, aceea care exprimă mai bine idealul vieții superioare către care trebuie să tindem! Prin proporțiile și măsurile sale, prin elementele care îl compun, Noul Ierusalim este o reflectare a ordinii cosmice. Această ordine trebuie să coboare pe pământ, și stă în sarcina noastră să o facem să coboare, fiindcă ea nu va veni de la sine. Împărăția Domnului se poate stabili pe pământ, dar nu trebuie să așteptăm pentru aceasta ca un oraș să coboare din cer, așa singur, de capul lui. Dacă sfântul Ioan spune că el va coborî din cer, înseamnă că în mod simbolic lumina, adică inteligența, înțelepciunea care permit organizarea și armonizarea lucrurilor, vin întotdeauna din înalt, din cer, ca să se împlinească jos, pe pământ.

Noul Ierusalim este deci, în realitate, simbolul acestei lucrări spirituale pe care fiecare ființă umană trebuie să o realizeze în ea însăși. Când fiecare dintre noi va face această lucrare, Noul Ierusalim va coborî în corpul colectiv al omenirii. El coboară de multă vreme, dar îi trebuie mult timp ca să devină „carne și os”, adică să se împlinească și în chip fizic. Zi și noapte, spirite luminoase sunt ocupate să lucreze asupra oamenilor ca să le înlocuiască particulele întunecate care nu vibrează în armonie cu Cerul prin alte particule mai pure, mai luminoase. Există mii de noi Ierusalimi care se pregătesc să formeze împreună acest Nou Ierusalim, unde toți vor trăi în fraternitate și pace. Iar voi aveți interes să lucrați ca să deveniți acest Nou Ierusalim, și chiar dacă acesta nu a fost încă realizat în lume ca o societate ideală, îi veți putea gusta cel puțin în voi binecuvântările. Acum două mii de ani, Hristos a spus: „Eu vin”. Oare el ne-a înșelat? Nu, tot ce el a spus s-a împlinit. El a venit în inima și în sufletul câtorva. Acum el este pe cale să vină pentru alții, iar în viitor va veni pentru întreaga omenire.

Noul Ierusalim este deci, mai întâi, omul însuși. Apoi, el reprezintă o societate ideală. Și în sfârșit, el este adevărata Biserică universală a Domnului, Biserica Spiritului și a Adevărului, Biserica tuturor marilor Inițiați. Nimeni nu va putea împiedica acum venirea acestei Biserici. Atunci, totul va fi explicat, totul va fi clar, fiindcă stă scris în Scripturi că Dumnezeu va locui în inima oamenilor și tot aici își va înscrie Legea sa. În acel moment, oamenii nu vor mai avea nevoie de nimeni ca să le predice despre religie și morală, toți vor ști în interiorul ființei lor ceea ce trebuie să facă, cum să iubească, cum să servească, cum să lucreze. De secole întregi, creștinii au visat într-

atât la acest oraș care va pogori din Cer și pe care ei l-au așteptat să vină! Cum să îi faci să înțeleagă că Ierusalimul sunt ei? Evident, ei mai există încă în vechiul Ierusalim, victime ale dezordinii și ale neînțelegerilor, dar nu depinde decât de ei să devină această cetate de aur pur în care fundația din pietre prețioase reprezintă virtuțile (căci nu există fundație mai solidă pentru viața interioară decât virtuțile) și ale cărei porți din mărgăritare permit schimburi mai subtile cu entitățile luminoase ale universului.

Noul Ierusalim este omul perfect, este o viață socială perfectă, este această împărăție de pace și dreptate unde domnește Melhisedec, rege al Salemului. Da, această împărăție există și a existat dintotdeauna. Datorită ei, de-a lungul mileniilor s-a menținut o tradiție adevărată, căci din acest centru inițiativ au venit toți Maeștrii adevărați pentru a aduce lumină umanității. Deci, încercați să trăiți cât mai mult posibil cu această imagine a Noului Ierusalim, fiindcă ea vă va hrăni, vă va întări, vă va lumina. Ființa umană are mereu nevoie de asemenea imagini, puternice, luminoase, fiindcă aceste imagini lucrează asupra ei și o fac să înainteze mai departe pe calea evoluției.

CUPRINS

Cap. 1 - Vizită la Patmos.....	1
Cap. 2 - Introducere în apocalipsă.....	11
Cap. 3 - Melhisedec și învățământul celor două principii	15
I.....	15
II.....	26
Cap. 4 - Scrisori către bisericile din Efes și Smirna.....	31

Cap. 5 - Scrisoare către biserica din Pergam.....	41
Cap. 6 - Scrisoare către biserica din Laodiceea.....	46
Cap. 7 - Cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru animale sfinte.....	57
Cap. 8 - Cartea și mielul.....	65
Cap. 9 - Cei 144.000 de servitori ai domnului.....	69
Cap. 10 - Femeia și balaurul.....	73
Cap. 11 - Arhanghelul Mihail zdrobește balaurul.....	77
Cap. 12 - Balaurul aruncă apă împotriva femeii.....	80
Cap. 13 - Fiara care urcă din mare și fiara care urcă din pământ.....	83
Cap. 14 - Cina nuntii mielului.....	88
Cap. 15 - Balaurul legat pe mii de ani.....	90
Cap. 16 - Noul cer și noul pământ.....	93
Cap. 17 - Cetatea sfântă.....	99